

DRAŠKO

Školski list učenika OŠ Draškovec

siječanj 2011.

godina I., br. 1

TEMA BROJA:

MLADI INDIJANE
JONESI U POTRAZI
ZA IZGUBLJENIM
VREMENOM

Draško

Školski list OŠ Draškovec

broj 1, šk. god. 2010./2011.
siječanj 2011.

Uređuju

učenici novinarske družine pod
uredničkom palicom **Davidada Vadasa** i
njegove zamjenice **Martine Kobal**

Članovi novinarske družine

David Vlah, 5. r., Antonio Bartolić,
Helena Habuš, Jelena Kemec, Matej
Mihoci, Tina Novak, Katarina Škoda,
6. r., Melko Lajtman, Patricija Mirić,
Margareta Slaviček, Lorena Slaviček,
Marin Snopek, David Vadas, Katarina
Varga, Goran Zebec, Tadej Žerdin,
Tajana Židov, 7. r., Silvija Balent, Doris
Bermanec, Mateja Jambrović, Martina
Kobal, Nikola Kočiš, Patricija Mihoček,
Barbara Slaviček, Ana Škoda, 8. r.

Odgovorna urednica i voditeljica grupe

Ivana Beti

Za izdavača

Margit Mirić, ravnateljica

Izdavač

OŠ Draškovec
Draškovićevo 47
40325 Draškovec
tel. / fax. 040/643-606
e-mail: os.draskovec@ck.t-com.hr

Fotografije

Uredništvo školskog lista

Lektura

Dubravka Horvat

Grafička izvedba

Maja Naranda

Tisak

Tiskara Kron

Naklada

150 primjeraka

SADRŽAJ

UVOD NA UVID	3
ŠKOLSKA INFO-PLOČA	4
NAJ-AKCIJA 2010. GODINE	6
TEMA BROJA:	7
Mladi Indiane Jonesi u potrazi za izgubljenim vremenom	
JESEN U NAMA, MI U JESENI	12
DANI KRUHA I ZAHVALNOSTI	13
ZIMA	14
PROSINAC U NAŠOJ ŠKOLI	15
ANKETA O GODIŠNJIM DOBIMA	16
PRAZNOVJERJE U NAŠIM ŽIVOTIMA	17
DREMLE MI SE, DREMLE	18
MLADE NADE NAŠE ESTRADE	19
RAZGOVOR S GRADONAČELNIKOM	20
MIROLJUB UVEO RED U NEMIRGRADU	21
LITERARNI KUTAK MALIH MAJSTORA PERA	22
NAJVIŠE LAŽI IZREKNE SE U OBRANI	24
VELIKE TAJNE MALIH ŠALABAHTERA	25
POLA SATA VJEŽBANJA NA DAN ZA MIRAN SAN	26
MATEJA SANJA OLIMPIJSKE IGRE	27
DRAŠKOVEČKE SPORTSKE NADE	28
IZLET ZA PET	29
UČENICI, ZNATE LI UČITI?	30
NA PODUCI U REDAKCIJI	31
ZABAVNIK	32

UVOD NA UVID

1. Martina: Smijeh, zabava, jurnjava po hodnicima s anketom u ruci, čavrljanje s gradonačelnikom, tračak treme, oluja ideja, neizvjesnost – sve se to zajednički sprijateljilo, udružilo i bilo dio nas u mjesecima kreiranja našeg prvog školskog lista pod imenom „Draško“. Ovo što se danas šareni pred vama, i riječima, i slikama, rezultat je naše volje, truda i želje da budemo zanimljivi, rado komenitrani... Da naš ispisani trud čitate sa širokim osmijehom jer to će biti pečat našeg uspjeha!

2. David: Zahvaljujem vam što ste prije listanja i pregledavanja fotografija ipak odlučili izdvojiti par minuta i pročitati ovo što vam na početku želimo reći.

3. Martina: Školski list kreirala je ekipa koja se ove godine, po prvi puta, našla pred ovakvim pisanim izazovom. David i ja smo, već od ranije, znali osnove fotografiranja i to je našoj učiteljici pomoglo i olakšalo rad jer se mogla osloniti na nas. Više je početničkih problema bilo u pismenim zapisima, u snalaženju s pitanjima i dobivanju kvalitetnih odgovora od sugovornika. Učiteljica je imala i za to rješenje! Odmah smo „bačeni“ na teren i ubrzo na greškama shvatili bit novinarske avanture pisanja i stvaranja kvalitetnijih tekstova.

4. David: Trudili smo se sva zbivanja u i oko škole popratiti i zabilježiti s puno truda i volje. Zavirili smo u uspomene svojih baka i djedova, listali crno-bijele fotografije koje čuvaju duh prohujalih stoljeća, upijali priče o nekadašnjem životu na selu, fotografirali starinu i oživjeli je iz zaborava. A onog trenutka kad listajući stranice odškrinete vrata za Maštaonicu, za vas počinje novi, drugačiji svijet, svijet fantastike. Na ulazu će vas dočekati Monopoly, a zatim iznenađujuća iskaču i Miroljub, Magma Sparkmen i ostali čudnovati zanimljivci.

5. Martina: Što još reći... NE zaboravite pogledati naše ankete, teme su šakaljive, nemojte propustiti ni naše male intervjue sa zanimljivim odgovorima sugovornika na dosad nepročitan način!

6. David: List po list i ispisali smo pune 32 stranice. Udobno se smjestite, i ono što je najvažnije, uživajte!

„Draško“ je vaš!

Upoznajte ga i krenite s njim u listanje!

TRAGOVIMA ZRINSKIH DO INFORMATIČKE UČIONICE

ŠKOLSKA INFO PLOČA

Žubor riječi, nova, nepoznata lica, fini mirisi hrane, uštimavanje tamburica, prizvuk starine narodnim nošnjama, blicevi fotoaparata... Sve se to upelo u proslavu otvaranja naše školske informatičke učionice. Bilo je to 26. listopada 2010. godine. Početnu dozu razigranosti glazbenim žicama priredili su nam profesor

Svečanost u informatičkoj učionici

glazbene kulture, Krunoslav Lajtman i profesor geografije, Alen Mudri. Popraćeni glasnim pljeskom oduševljenja uveli su nas u samu priredbenu svečanost. Voditeljica Martina Kobal je bez imalo treme odradila svoju govorničku

ulogu za čistu peticu. Učenici nižih razreda recitatorski su pozdravili i posvetili stihove Domovini. Proslavi su se odazvale mnogobrojne međimurske škole, a OŠ Kotoriba je „ojačala“ naš program i predstavila se folklornim plesom i tamburaškom pjesmom. Ako se vratimo malo tragovima prošlosti, sve je započelo 21. siječnja 2010. godine kada smo dobili informaciju o odobrenom projektu koji nosi naslov „Tragovima Zrinskih“. U tom projektu danas sudjeluju četiri škole. Dvije su iz Hrvatske (OŠ Kotoriba i OŠ Draškovec), te dvije iz Mađarske (OŠ Totszerdahely i OŠ Murakeresztur). Program traje 12 mjeseci, a zaživio je svečanim otvorenjem 15. travnja 2010. u Murakereszturu. Od tada su održavane razne manifestacije: istraživali smo o Zrinskim u Pomurju i u Međimurju, sudjelovali smo na Danu športa, Danu planeta Zemlje, Obiteljskom danu, sudjelovali smo u nogometnom kampu pa postali pobjednici nogometnog turnira, a sudjelovali smo i na manifestaciji „Rokovo u Međimurju“. Organizirali smo stručna usavršavanja za učitelje u Mađarskoj, a i učiteljice su bile kod nas na usavršavanju kod učiteljice Ksenije Dukarić u sklopu akcijskog istraživanja. Od travnja imamo

grupu učenika za učenje mađarskog jezika, a sudjelovali smo i u natječaju „Da sam ja Nikola Zrinski“, te prisustvovali Danima Kerestura. Za informatičku učionicu nabavili smo, iz sredstava fondova Europske unije, 8 prijenosnih računala, jedan projektor i pametnu ploču. Taj projekt su sufinancirali Međimurska županija i Grad Prelog.

Zabilježio i snimio: David Vadas, 7. r.

Nova računala odmah su se isprobala

Mala djeca s velikim srcem

Učenici 6. razreda sa svojom razrednicom Željkom Štampar Zamuda posjetili su, u predbožićno vrijeme, štićenike Kluba Duga iz Preloga. Obradovali su ih slatkim poklonima i recitacijama. Atmosferu lijepih riječi i dobrih srdaća upotpunio je ples i zajedničko druženje. Bio je to lijep susret protkan plemenitošću i obostranom zahvalnošću. (Tina Novak, 6. r.)

Bez Djeda Mraza nema pravog veselja

VITEZOVİ SVETOG ROKA

“Naoružani” vitezovi i njihove princeze

Mi, sadašnji petaši prije dvije godine pokazali smo interes za upoznavanjem običaja i načina života u srednjem vijeku te krenuli, zajedno sa svojom učiteljicom Ksenijom Dukarić, u projekt pod imenom „Vitezovi svetog Roka“. Izabrali smo ime, sastavili himnu, izradili grb i osmislili geslo viteškog reda, sastavili viteška pravila ponašanja, tijekom cijele školske godine prikupljali podatke o načinu života vitezova i princeza. Izradili smo viteške oklope i oružje te sašili odjeću za princeze. Nakon toga uslijedile su pripreme za svečano proglašenje vitezova koje je bilo u dvorcu Dubovac u Karlovcu. Na kraju smo svi svečano obećali da ćemo se cijeloga života pridržavati viteških pravila i da ćemo biti vitezovi 21. stoljeća! (Emanuel Madić, 5. r.)

Projekt Škole za Afriku

“Sigurno ste svjesni da obrazovanje sve djece mora biti jedan od naših prioriteta. Nijednom djetetu u Africi, kao uostalom bilo gdje na svijetu, ne smije biti uskraćeno obrazovanje. Znam da možemo postići taj cilj.” (Nelson Mandela)

Prodajom maski do novca za siromašne

djeci u Africi, ali i više cijenimo to što imamo – dobru i dostupnu školu, učitelje, knjige, pribor, roditeljsku skrb.

Napisala i snimila: Silvija Balent, 8. r.

Dolazak u školu za nas je svakodnevna stvar. Susrećemo svoje prijatelje, nevoljko učimo, sudjelujemo u slobodnim aktivnostima... Ali postoji i jedan drugi svijet, svijet u kojem žive djeca Afrike, djeca koja bi htjela upravo to što mi imamo i uzimamo zdravo za gotovo, a njima je to nedosanjan san, želja i sreća. U projekt „Škole za Afriku“ uključili smo se prije dvije godine. Kroz razne aktivnosti prikupljamo sredstva za pomoć i podršku

Članovi povijesne grupe ponosni na maketu od glinamola

KiNeSkI ZID

Učenici povijesne grupe krenuli su u zanimljivu izradu makete Kineskog zida. Idejom, riječju i uputama vodila ih je učiteljica, voditeljica grupe, Ana Marija Balent. Koristili su glinamol koji su kasnije obojali vodenim bojama. Dovršena maketa izložena je u hodniku škole. **Napisala i snimila: Helena Habuš, 6. r.**

ŠKOLSKE POHVALNICE

Središnji koordinacijski odbor akcije Gradovi i općine prijatelji djece posebno je pohvalio Grad Prelog za uspješno provedenu Naj-akciju 2010. pod nazivom “Dejan – dobro se dobrim vraća” koju je prezentirala upravo naša škola

UNICEF je 1996. godine pokrenuo globalni projekt pod imenom „Gradovi prijatelji djece“ (Child Friendly Cities) s ciljem stvaranja gradova u kojem će se velika važnost posvetiti upravo djeci. U Hrvatskoj je ta akcija oživjela početkom 1999. godine, u sklopu Saveza društava Naša djeca Hrvatske. Dana 18. studenog 2010. i Grad Prelog dobiva počasni status Grada prijatelja djece. Posebnu pohvalu i tablu “Grad Prelog prijatelj djece” primili su predsjednica Dječjeg gradskog vijeća, naša učenica, Martina Kopal i gradonačelnik Dragutin Glavina. Martina je, samouvjereno, odgovarala na mnogobrojna pitanja znatiželjnih novinara, zahvalila se na plaketi i izrazila zadovoljstvo što je upravo za njezina mandata Prelog dobio taj prestižan naziv kakav ima samo 25 gradova i općina u Hrvatskoj. Središnji koordinacijski odbor akcije Gradovi i općine prijatelji djece posebno je pohvalio Grad Prelog za uspješno provedenu Naj-akciju 2010. pod nazivom “Dejan – dobro se dobrim vraća” koju je prezentirala upravo naša škola uz stručno vođenje vrijedne nam ravnateljice Margit Mirić. U prijavi za Naj-akciju sudjelovalo je 28 gradova i općina, pa je uspjeh tim veći. Tražila se originalna, nova, za djecu vrijedna i korisna akcija i iskreno smo ponosni što nam je to uspjelo u tako jakoj konkurenciji.

Napisala: Katarina Škoda, 6. r.

Imamo Naj-akciju 2010. godine!

SUSRET S
DEJANOM, JUNAKOM
NAJ-AKCIJE 2010.

Dejan Jagec bio je počasni gost na školskom maskenbalu

„Imam puno želja, ali sam sa svime zadovoljan. Volim svoje roditelje i oni vole mene, imam prijatelje s kojima se družim. Najveća mi je želja upoznati što više dobrih ljudi“, riječi su Dejana Jageca, junaka akcije “Dejan - dobro se dobrim vraća” koju je provela naša škola i za nju dobila priznanje Saveza društava Naša djeca Hrvatske.

16. veljače 2010. godine bio je maskenbal u našoj školi. Svoju smo razigranost podijelili i s mladićem Dejanom Jagecom. Dan ranije uvježbavali smo svoje plesne i glazbene točke, dovršavali pismene radove, dogovarali kako se najbolje i najmaštovitije maskirati. Dejan je sa svojim roditeljima, sljedeći dan, bio naš gost na maskenbalu, ocjenjivao je maske i izabrao najljepšu. S Dejanom smo i danas u kontaktu, ravnateljica često s njime razgovara telefonom, preko Facebooka se „čujemo“. To je prijateljstvo koje se njeguje svakodnevno i na koje smo ponosni!

Napisala: Lorena Slaviček, 7. r.

Budite dobri prijatelji, savjesni učenici i dobra djeca svojim roditeljima

Moja ljubav prema školi javila se već davne 1976. godine kada sam krenula u 1. razred. Ta ljubav traje i danas!

Ravnateljica Margit i Doris

Svakodnevno je uz nas, brine o ljepoti i kvaliteti naše škole, ponosna je na svaki mali korak uspjeha koji postignemo, stalo joj je da postanemo dobri i vrijedni ljudi. Da, to je ona, naša ravnateljica škole, Margit Mirić. Upoznajmo je još bolje kroz ovaj intervju.

Kakva ste bili učenica u školi?

U osnovnoj školi sam bila odlična učenica. Učila sam mnogo i trudila sam se postići što bolji uspjeh. Oduvijek mi je škola bila važna. Polazila sam školu gdje smo, već u ono vrijeme, radili u jednoj smjeni pa sam lakše mogla isplanirati svoj popodnevni raspored. Nakon nastave svakodnevno sam sudjelovala u izvannastavnim aktivnostima koje su bile raznolike, a meni zanimljive. Bavila sam se atletikom, bila sam član dramske i likovne grupe, pjevala sam u zboru i uključila sam se u rad hrvatske grupe. Bila sam i član Vijeća učenika. Uz školu vežem drage uspomene. Moja ljubav prema školi javila se već davne 1976. godine kada sam krenula u 1. razred. Ta ljubav traje i danas!

Kako je teklo vaše obrazovanje?

Osnovnu školu sam završila u rodnom mjestu u Totszerdahelyu (Serdahely). Nakon završenog osmog razreda i prijemnog ispita upisala sam Hrvatsku srednju školu za odgajatelje u Pečuhu. Završila sam taj grad u kojem žive Hrvati pa sam ostala u Pečuhu studirati na Sveučilištu Janusa Panoniusa, smjer hrvatski jezik i organizator obrazovanja.

Sjećate li se koje ste prve promjene uveli u našu školu?

Od 1. 9. 2004. sam ravnateljica u Draškovcu i mnogo toga se mijenjalo i poboljšavalo kroz godine. Ostao mi je u sjećanju prvi školski radni dan kad su učenici sadašnjeg sedmog razreda kao prvašići stigli u školu. Za dobrodošlicu u školu, na svakoj školskoj klupi, učenike je čekala pisanka za prvi razred i olovčica. Ta gesta ostala nam je i dan-danas tradicija. Slijedile su mnoge promjene počevši od prehrane učenika, dežurstava, opremanja učionica i hodnika. Te promjene su pratili i novinari koji su na slikovit način opisali promjene u školi pod nazivom „Renesansa u OŠ Draškovec“.

Je li teže biti ravnateljica ili učiteljica?

I jedan i drugi posao iziskuju puno truda, kreativnosti, strpljenja i naravno ljubavi prema poslu. Voljela sam raditi u nastavi, a ovaj posao koji sada obavljam volim još više.

Iz vremena kad ste bili učiteljica - sjećate li se nekog bisera s vašeg sata?

U svakom razredu je bilo „bisera“ kao i dan danas. Naravno da ih pamtim i još sam u kontaktu sa svim tim učenicima. Ti mali „biseri“ su danas svi već „brušeni dijamanti“. Nadam se da će i „naši sadašnji biseri“ koje imamo u školi odrasti u prave i zadovoljne ljude.

Je li vaš odnos s učenicima ostao isti nakon što ste postali ravnateljica?

To bi mogli realnije procijeniti sami učenici kojima sam prvo bila učiteljica pa zatim ravnateljica. Osobno mislim da se moj odnos s učenicima nije promijenio, u središtu kruga moga rada uvijek stoji **učenik**. Bitno mi je da svaki učenik dođe u školu s veseljem, da voli učiti i da svaki dan osjeti da je učinio nešto dobro za sebe i cijelu svoju okolinu.

Vaš životni uzor?

Majka Tereza je na prvom mjestu, o njoj ne trebam puno pričati. Voljela bih još spomenuti neke svoje uzore koji su mi bitni: na prvom mjestu moja majka, pa kolegica ravnateljica u IPA – projektu, Anica Kovač iz Murakeresztura, ravnateljica Snježana Matoš iz Kotoribe koja je za svoj rad prošle godine nagrađena i titulom „Vitez mađarske kulture“. Tu su i ljudi iz mjesta, s područja Grada, školskog odbora i naše zbornice. Svaki čovjek kojeg poznajem mi je uzor u nečemu.

Živjeli ste i školovali se u Mađarskoj. Usporedite obrazovne sustave u Hrvatskoj i Mađarskoj.

Đak u Mađarskoj ima 6 godina kada kreće u školu. Nakon osnovne škole kreće se u srednju školu u koju se upisuju već na kraju prvog polugodišta u osmom razredu. Učenici u travnju već znaju kamo dalje nakon osnovne škole. Mađarska je član EU pa tako nakon 8. razreda kreću u 9. razred, tj. prvi razred srednje škole. Visokoškolsko obrazovanje traje 5 godina.

Koji je jezik teže naučiti, hrvatski ili mađarski?

Govorim i jedan i drugi i ne bih znala odgovor. Za učenike u Mađarskoj je vjerojatno teško naučiti hrvatski zbog rodova, jer mađarski jezik nema rodove.

Nije lako ni našim sedmašima koji uče mađarski na tečaju u našoj školi, ali uporni su i marljivi, a to je već pola uspjeha!

Jeste li zadovoljni s komunikacijom i sudjelovanjem roditelja u radu škole?

Komunikacija s roditeljima je jako dobra i zadovoljna sam reakcijama roditelja. Roditelji žele i vole sudjelovati u životu škole. Zajednički organiziramo događanja u mjestu i na području Grada. Lijepo je osjetiti da im je stalo, jer se ta želja i angažman prenose i na same učenike!

Na kraju, što biste poručili učenicima?

Budite dobri prijatelji, savjesni učenici i dobra djeca svojim roditeljima.

Intervjuirala: Doris Bermanec, 8. r.

Ravnateljica je posebno ponosna na naš nagrađeni školski projekt „Naj-akcija 2010.“, a Dejan Jagec, junak cijele priče, najbolje svojim riječima opisuje zašto je baš odabrao nas:

OŠ Draškovec i ja... Kada se dogodila „ljubav“?

Bio sam kod bake Ane u Buzovcu i došla je susjeda Darinka na kavu. S njom volim puno pričati jer je širokog znanja, a ona je bila oduševljena sa mnom jer veli da sam pravi političar. Tako su nam jednom bile temom razgovora međimurske škole. Za oko mi je zapeo podatak da školu u Draškovcu vodi ravnateljica rođena u Mađarskoj, koja je došla za snahu u Međimurje. I tako, počeo sam malo-pomalo svaki dan ispitivati susjedu Darinku o OŠ Draškovec i ravnateljici koja mi se učinila tako zanimljivom.

Uskoro se rodila želja u meni da upoznam tu osobu. Želja mi se i ispunila. Odmah sam znao da je to jedna topla, divna osoba. Osoba koja zrači toplinom, osoba koja ima ruke anđela. Ona prihvaća ljude onakve kakvi jesu i jako je velikodušna. Družila se sa mnom, dočekala me s osmijehom, nasmijana lica. Taj dan bio mi je najljepši dan. Upoznao sam sve učitelje te škole koji su predivni, predobri. Želim da naše prijateljstvo ostaje trajno, da se ne zaboravi, nikad, nikad!

MLADI INDIANE JONESI U AKCIJI U POTRAZI ZA IZGUBLJENIM VREMENOM

Mnogo toga što je prije stotinjak godina bilo normalno i uobičajeno, danas se čini nestvarnim. Tada nije bilo automobila, pa su se po cestama vidale samo kočije i kravlje zaprege, zanimanja poput inženjera agronomije ili informatičara nisu postojala, kao ni uređaji bez kojih je danas život nezamisliv, od televizora do računala. Pa ipak, ljudi su bili sretni. Tako barem pričaju naše bake i djedovi. Tko još nije čuo onu:

„Jo, deca, kak nam je neĝda bilo lepo.”

U našoj školi se već godinama njeguje narodni zvuk tamburica, domaća kajkavska riječ, a mali folklorai od ove godine ponovno vrijedno oživljavaju uspomene i bude iz zaborava tradiciju prošlih dana. Starinski drveni ormari u hodniku škole pričaju pak svoju starinsku priču: nađe se tu molitvenika, starih posuda, nekadašnjih glačala, starinskih čaša i šalica, pribora za jelo, raznih, ručno oslikanih zdjela...

Cilj nam je da stare narodne običaje ne prekrije prošlost i zaborav. Zato smo i za prvi broj časopisa „Draško“ odabrali upravo temu koja nam je srcu draga, koja je uspjela raznježiti naše bake i djedove, a nas mnogoćem novom naučiti! Pronašlo se i oživjelo puno vrijednih uspomena.

Istražili smo i zapisali domaćim kajkavskim pismom kako se to nekad živjelo u našim selima, čime su se ljudi bavili, kako su se zabavljali, kako su se ženili, što su jeli... Doznali smo i zanimljive podatke o povijesti sela, ispisali rječnik kajkavskih riječi. Tijekom istraživanja došli smo i do mladih ljudi koji slobodno vrijeme posvećuju traženju starih predmeta jer ih žele sačuvati od zaborava. Razgovarajući sa starijim mještanima, ali i tim mlađim skupljaćima predmeta koje je prekrila prašina, shvatili smo kakvo se blago krije na tavanima i u podrumima. I da, uvjerali smo se da su naši bake i djedovi doista dobro živjeli, bez obzira što nisu imali računala i televizore.

Napisala: Tajana Židov, 7. r.

ŽIVOT U SELIMA NEKAD I SAD

Oporovec dobio ime po vlastelinu Oporu

Te 1245. prvi put se spominja Oporovec kak ime mesta, a to ime je dobilo po vlastelinu Oporu. Leta 1898. zazidana je kapela Majke Božje Lurdske, zaštitnice mesta (patron mesta), a ljeta 1918. „plovi pilj“ v centro sela. Denes Oporovec ima 450 stanovnici, a katastarska se općina prostire na 585 hektari. Gospon Mijo Slaviček isprepovedal nam je kak je to negda bilo.

Hranidba kokoši na seoskom dvorištu

Gospon Mijo, kak se živelo negda, a kak denes?

Počel bum od hrone. V tjeno se jela domoča hrona: prežgona juha, kaša, žgonci, temfanje, kalapojsani kromper, zelje, grah. Si skupa jeli su pre stolu. Gazda je glasno zmolil i unda su tek mogli jesti. Prvo su si zeli najstareši, a deca na kroju. Posle obeda gazda si je spil kupicu vina, ako ga ni bilo unda su si pili zdenčanu vodu. Denes se meso je saki den, i v petek i v svetek. Samo v nedeljo obitelj je skupa jer v tjeno je saki som dok dojde s posla ili škole. Negda su ljudi puno delali, ali su meli čas i za zabavu koja je bila saku soboto. Već su se družili i spominali nek denes. Sikam se išlo s beciklinom, jer ga ne bilo auti, ali ipak se sikam stiglo. Denes se isto puno dela, ali ljudi nemaju časa jani za druge. Na večer se ne spominaju na vulici, već buljijo v one televizijske kutije. Saka hiža ima auta i pok ljudi nemaju časa.

Čem ste se bavili, od čega ste živeli?

Negda se živelo samo od poljoprivrede. Sako jutro i večer žene su nosile mleko na mlekaru i unda so se malo pospominale. Na polje se išlo s kravomi i kolima. Saku nedeljo obavezno se išlo k meši v Droškovec, a poslje obeda se sedelo na klopici pred hižom i nikaj se ni delalo. Denes ga toga već ni. Ljudi većinom deleju v tvornicama, još samo retki imaju krave i svinje. Traktori voziju po polju i vulici, kombajni bereju koruzu, a trebljoči trebiju. Sosed se z sosedom ne vidi cili tjeden, saki se žuri za svojim poslom. (Goran Zebec, 7. r.)

Stigla nova crkvena zvona

Hemuševski svati s kapitanom na čelu

Hemuševce se prvi put spominje 1266. leta. Ime je dobio po vlasniku Hemušu. Ima površinu od 213 hektari. Leta 2001. živelo je v njemu 297 ljudi. Mesto ima lepu kapelicu z 1900. leta. Baka Franciska mi je sprepovedala svoje hemuševske spomene.

Kak su zgledali negdašnji svati?

Negda se venčalo v cirkvi i v matičnom uredu. Na svatima je bila domoča hrona: zdigani koloč z orehima i makom, međimurska gibanica, a od mesa je bil gulješ, sarma i dimljena šunka. Najglavneša je bila domoča kokošja juha. Svati so išli v povorki. Prvi so išli dvo moži z sabljama, iza njis so išli dvo dečeci s vinskim flašama i nudili ih sem seljokima koji so gljedalji svate. Mlodenec i negov koljega so išli zoj njih. Tu su još bili i kljencer i kljencerica; jan v plovom, a jan v ruznom. Voda svati, kapitan je išev z mlodenkom v cirkvo, zoj njis so išli potsneholj i potsneholja. Potsneholja je mela narodno nošnja, a podsneholj črno odelo. Zoj so išli kumovi, so rodbina i limena glazba, bandisti.

Čuli smo kak ste se zabavljali. A kak se delalo?

Negda se se delalo z kravomi, a oni bogoti so meli konje. Trova se kosila z ručnom kosom, obročala z rasuhama, a dok je bilo suho, nametala se na kola. Najveć je ljudi negda živelo od poljoprivrede. Nekoji so dišli v grod želocom za kruhom, neki so dišli delat na željeznicu, neki kopat kanole. Negda su se ljudi našli pred hižama i spominali sako večer, a denes smo si doma, mlodi pok sam na internetu. (Nikola Kočiš, 8. r.)

Hemuševce nekada

TEMA BROJA

Droškovec, sitno selo polek Čirkovljana

Droškovec je mali biser donjeg Međimurja, sitno selo polek Čirkovljana, Hemuševca, Čukovca i Oporovca. Diči se dobrim i drogim ljudima koji su navek spremni pomoći. Zabrola sam svoju baku Margaretu ka mi pove kak je to negda bilo, kak se živelo.

Baka, vam je negda bilo teško na polju delati?

Joko teško, si smo se močili, se smo ručno delali. Nega negda bilo kak denes kombajni i traktori. Sadilo se i pobiralo se ručno. Mesto traktori i kombajni su bili konji i krave. Za njih smo zavezali kola i na polje išli. Koristile su se motike i ostali alat. Jedino smo meli spravu za poranje, pobiranje drača. A dok pak se kuruza trebala, bilo je velko veselje. Mošta smo pili i popevali smo. Jani drugima smo pomagali dok je trebalo. Negda je bilo «usluga za uslugu». I navek smo se si slagali, nega bilo svade. Najveć nas se v selo bavilo poljoprivredom, a oni koji su mogli su išli delat posla kojega su si našli. Siromašneši su išli pomogat bogatešima i dobivali ploču v hroni, a ne v penezima.

Stari drveni plug

Koje su pozivne i negativne strane života negda i denes?

Negda je se bilo joko teško, negda smo bili joko siromašni, živeli smo u neimaštini, skromno smo jeli, puno se delalo i teški posli su bili, mama je mela sega tereta na sebi, a ako pak smo betežni bili, unda su nas k doktoru s kolima peljali. Ali zoto smo se puno već družili nego denes, svi smo skupa jeli, puno već smo bili na okupu, molili smo se prije jela, već smo se spominali i puno već smo knjige čitali. Deca pak su se igrala na vulici «bapčekovanje» i «brnca» su vrteli. Se je bilo puno lepše kaj te tiče druženja, ali smo živeli teškoga života. (Martina Kobal, 8. r.)

Čukovec je malo mesto, ali sega ima

Nigdik nebo ni tak plovo kak protuletno nebo nad mojim Čukovcem. Za me bu to navek najlepše nebo. Nije to onakvo nebo kak s kič čestitki od kojeg te oči zapečeju. To je vedrina koja te nasmije duboko, duboko v duši. (Lorena Zadravec, 8. r.)

Baka Lucija i Barbara

V ljeti idu na ribnjak lovit ribe

Čukovec, malo mesto, al sega ima: kapelica te počoka na početku, a unda se otpiraju hižice, šuma, njihaljke, igralište... Makar mi je Čukovec ne rodno mesto, puno ga imam rada. V Čukovcu ima, kak starinskih, tak i modernih hiži. V ljeti puno ljudi ide na ribnjak lovit ribe, a znoju iti i do željezničke pruge. Prek te pruge je mala šuma s poljskim potima i kanolima koji su puni smeha Čukovčanci v ljeti. (Elena Zlatar, 8. r.)

Hemuševski fajni dečki

Čipele su popravljali šoštari

Bilo ga negda joko puno kovači, kolari koji so delali kola, bili so šopari koji su delali šopa na hiže, fijakeri koji su vozilji ljude z satnice, šoštari jer so se negda cipelji poprovljaji, lončari so delali gljinene posode, bidrice, vrče, a mlinari jer se melja ne kopuvala v zadrog i nek se od kruze mljela domoča, šnajderi so šivalji oprave, nošnje, robače... (Barbara Slaviček, 8. r.)

Fotografije iz arhiva gospodina Lončarića.

Starinski rječnik

Slušam bakin govor, tu domaću riječ i zapisujem... Kroz jedan naš zajednički razgovor oživljam starinski rječnik, to blago našeg kraja!

B – F

bandisti – limena glazba
bidra – okrugla posuda za kolač
brsoč – ručnik
ceker – torba od komušine
cifrašti – šareni
dudek – košulja na zatvaranje
čečeni – dražestan
čislo – krunica
čot – špangica
dešč – kiša
dragati – milovati
fijolica – ljubičica
ficlek – komadić
fertuf – pregača
fpotiti se – krenuti

G – K

grunt – dvorište
hamer – čekić
hrostiti – ljutiti se
huncvot – nevaljalac
icek – tele
kišta – ladica
kušlec – poljubac
kofrtalo – punda
klajbes – olovka
kupica – čaša
kiklja – haljina
krojda – kreda
kača – zmija

L – R

luft – zrak
ljesa – ograda

magaditi – trpjeti
mustači – brkovi
matulj – leptir
na heljaj – ukoso
naljukovati – zavirivati
nojža – tavan
potepuh – skitnica
ponjgva – tava
palnica – podrum
preljevanec – svileni rubac
prafzapraf – zapravo
rafungerač – dimnjačar
ringljin – naušnica
rekljec – kaput

S – Ž

samoloden – nestašan
sviter – pulover

stopram – tek
šaraklin – žarač
šupa – drvara
škatulja – kutija
špampet – krevet
škaf – vjedro
škrilok – šešir
štrikanec – pleteni rubac
šulenka – jelo od ribanog tijesta
i mlijeka
teka – bilježnica
turuš – sir s crvenom paprikom
zafajfati – zapušiti
zaštrunjkati – zasvirati
žegetati – škakljati

Istražila i napisala: **TAJANA ŽIDOV, 7. r.**

Neka puca, neka puca, susedova kuma Ljuca!

Poslovice

- „Kuharice manje zbori da ti ručak ne zagori!“
(Ela Horvatić, 4. r.)
„Marciuš suh, april moker, majuš topel.“
„Sveta Kata, sneg na vrata!“ (Filip Repalust, 4. r.)
„Tiha voda, brege dere!“
„Sit glodnom ne verje!“ (Emanuel Madić, 5. r.)

Dječje igre

Najčešća igra bila je *činkarenje s gumbima*. Povukla se crta gdje se stajalo i crta do koje je trebalo baciti gumb. Za pobjedu trebalo je gumb baciti najbliže crti. (Melko Lajtman, 7. r.)

Školica je igra koju je često igrala moja baka, crta se na zemlji. Potreban je komadić crijepa koji se zatim gura s polja na polje jednom nogom. (Melani Mihocek, 5. r.)

Igra prodavača: na listovima od grožđa bilo je pripremljeno sve što se željelo prodavati. Od izmrvljene cigle napravili bi „mljevenu papriku“, sitni kamenčići bili su im „riža“, od pijeska i vode umjesili su kolače, a novac su im bili izrezani komadići papira. (Bernarda Varga, 5. r.)

Igra tota i žandara: jedan je bio sudac, jedan brijač, pa jedan tot (lopov) i jedan policajac (žandar). Na ceduljice su se napisala imena igrača, bacili su se papirići u zrak. Svaki igrač uhvatio je svoj papirić na kojem je pisalo koju ulogu igra. (Mihaela Kočiš, 2. r.)

Igra bapčekovanje: s obje je strane bila zašiljena grančica od 20 cm i štap dužine pola metra. Grana se nazivala bapček. Zatim se napravio kanalčić od 30 cm. Preko njega stavio se bapček. Uz pomoć štapa trebalo je bapčeka što dalje baciti. Osoba koja je prva došla do njega, morala ga je baciti na početnu poziciju. Štapom se mjerila udaljenost, osoba koja ga je najdalje bacila, bila je pobjednik. (Marija – Magdalena Sokač, 5. r.)

Djeca su se nekad više družila. Nije bilo tvorničkih igračaka. Predmeti za igru uzimali su se iz prirode

Pancekovanje, školica, skrivači, neka puca, neka puca, krpene lutke... bile su glavne i često jedine igre u djetinjstvu naših baka i djedova. Nije da su te igre danas nama nezanimljive, već su jednostavno kroz godine postale zaboravljene i izgubljene. Zato ovu stranicu poklanjamo starinama i lijepim uspomenama naših baka i djedova! Igre naših baka i djedova bile su neobične, zanimljive, maštovite. Djeca su se nekad više družila. Nije bilo tvorničkih igračaka. Predmeti za igru uzimali su se iz prirode: kamen, kukuruzovina, štap, plodovi, prutići... Kako naša škrinjica pronadenih pjesama, brojalica i igara izgleda, možete pročitati u nastavku. (Tajana Židov, 7. r.)

Brnc (šiljasto drvo nalik na stožac): na brnc se namotao tanki konopac i kad su razmotali onaj kojem bi se najviše vrtio bio bi pobjednik.

Broče (tako su nazivali poklopac od bačve): pobjednik je bio onaj koji ih je najdalje otkotrljao.

Tokanje: napravili bi četiri rupe i na sredini petu. Sa štapom koji je na vrhu bio deblji gurali su u rupe kamenčiće.

Zimi su se nekada djeca sanjkala na jezeru, dječaci su napravili krug na ledu i u sredinu kruga utisnuli štap za koji su se hvatali i vrtili kao na vrtuljku. Kad se klala svinja, djeca su si napravila balon od svinjskog mjehura i time se igrala. Djevojčice nisu imale puno igračaka jer nekada toga nije ni bilo. Svaka djevojčica je imala po jednu lutku. Moja baka je imala porculansku lutku i jednu lopticu. Loptice i lutkice su si napravile pomoću krpa. Na igralištu su djevojčice međusobno plele pletenice i zabavljale se. Svi zajedno su se igrali skrivače i lovice. Kada je u selu zvonilo večernje “Zdravo Marijo” djeca su morala ići kući, a ako bi kasnili, dobili bi batine od roditelja. Djevojčice su pomagale majkama u kućanstvu. Plele su cekere i torbe za školu. (Tajana Židov, 7. r.)

Brojalice

„Kriš kraš, Matijaš,
Pikec lokec, poč, poč, poč“ (Željka Kočiš, 5. r.)

„Enci, penci tri kamenci
tvoja vrata, zapečata
am, bam kapelan
pusti decu s škole van.“ (Helena Habuš, 6. r.)

“Dura, pura, pič puran,
Pita mamu di bu spal.
Zoj za pečnicom
s črnom ciganicom!” (Sebastian Bartolić, 2. r.)

Razgovor s Anđelkom Lončarićem, mladim sakupljačem starina

Želim izdati malu enciklopediju o Hemuševcu

Često izrađujem obiteljska stabla, a imam i više debelih knjižica polijepljenih raznoraznim člancima iz novina koje skupljam od samih početaka svog bavljenja poviješću i starinama

Anđelko Lončarić bavi se proučavanjem i sakupljanjem povijesne građe o Međimurju, s posebnim naglaskom na Hemuševac, već više od 20 godina. U tome pronalazi svoje zadovoljstvo i iskrenu strast. Težak je to i iscrpan posao, ali znatiželja i čvrsta volja tjeraju ga na neprestanu potragu za očuvanjem starina i stalnim traganjem povijesti i običaja kraja u kojem živi.

Dio bogate zbirke u Hemuševcu

Otkud ljubav prema starinama, kako je sve započelo?

Oduvijek u meni postoji ta nevjerojatna znatiželja prema starinama i povijesnoj građi. Zadnjih 20 godina intenzivno tragam za povijesnom građom, skupljam predmete, fotografije, praktički sve što je odraz nekadašnjeg života. U privatnoj kući obitelji Stjepana Matjačića u Hemuševcu nalaze se izložene starine, s njime sam godinama surađivao u prikupljanju i sređivanju ove građe. Njegovom smrću 2009. godine ta suradnja prestaje, a njegova obitelj želi da sva prikupljena starina ostane u netaknutom stanju do daljnjega. Kada bih imao svoj vlastiti prostor, otkupio bih taj muzej starina za potrebe mjesta Hemuševca jer to čini našu povijest. Dio ove zbirke bio je izložen prošle godine u Domu kulture u Hemuševcu gdje ga je vidio veći broj ljudi iz sela i okolice. Udruga Tratinčica tada se vrijedno angažirala i ispekla starinske kolače, a bilo je tu i starinskih jela. Posjetitelji su mogli vidjeti: stare tačke, maslenku, lakovnicu, rešeto za brašno, omar iz 1925., stare klupe, dijelove kreveta, zipku, škrinju iz 1884., strugonjku, mnoštvo tesarskih alata, itd. Žao mi je što ta zbirka nije dostupna za razgledavanje školama, vrtićima i svima koje to zanima.

Razgovor nastavljamo uz fotografije koje otvaraju vrata prošlosti. Na njima su prikazane vetrnice, starinska kola, brone, konoplja, starinski plugovi, preše za vino, staro pokućstvo, šivače mašine, kolovrt, vatrogasna pumpa...

Najzanimljiviji predmeti koje posjedujete i njihova starost?

Skupljam poštanske marke, stari novac, imam kovanicu iz 1885. Aktivan sam bio folkloras sedam godina i tako je nastala knjižica sa zapisima međimurskih, narodnih napjeva, čak 41 pričanjem starijih mještana, npr. Jagica, Žena ide na gosti, Karabana, Muha, Pikuša, Vehni, vehni fijoлица, Podvečer se šećeju... Neke od tih pjesama stare su preko sto godina. Imam četverojezični molitvenik iz 1810. pisan na starokajkavskom, mađarskom, njemačkom i latinskom jeziku i jedan molitvenik iz 1875. godina. Često izrađujem obiteljska stabla,

a imam i više debelih knjižica polijepljenih raznoraznim člancima iz novina koje skupljam od samih početaka svog bavljenja poviješću i starinama. U početku mi je to i bila jedina literatura iz koje sam učio, gradio svoje

Četverojezični molitvenik

spoznaje, povezivao činjenice i širio svoj spektar znanja. Evo, na primjer, doznao sam da su najstarija hemuševska prezimena unatrag 350 godina Kočiš, Židov, Horvat, Lončarić i Mikec.

Listamo knjižice oblijepljene statističkim podacima, popisima stanovništva, zanimljivim pričama o Međimurcima, o župama, građevinama, vladarima...

Vaše želje, planovi?

Projekt koji sam si zacrtao jest izdavanje knjižice, monografije o Hemuševcu na kojih 50-ak stranica koja je pri završetku. Ta knjižica bila bi mala enciklopedija spoznaja o povijesti mjesta, sakralnim objektima, knjigama i molitvenicima, vatrogastvu, mlinarstvu, školstvu, košaraštvu, udrugama, sportu i kraćoj kronologiji događaja i radova u Hemuševcu od 1990. do 2010. godine.

Anđelko Lončarić i naša novinarka Tajana Židov

Napisala: Tajana Židov, 7. r.

Fotografije: David Vadas i arhiv gosp. Lončarića

Sav namještaj bio je od drva

JESEN U NAMA, MI U JESENI

Jesen je godišnje doba s prvim osjećajem hladnoće, ali i zaostalom toplinom sunca na koži. U nastavku ove jesenske priče šapućemo o njoj, prvašići crtaju njene išarane listove, ali čak i razgovaramo s njom! Ovu jesensku priču otvaraju detelji koje posebno volimo u jeseni.

Šuškašte zbivancije, pričaonice i zezancije

U mom voćnjaku konačno su zamirile sale kruške. Odmah su oživjele i cijeli vrt tako mirisne i lijepe. Volim ukusno i mirisno grožđe. Izgledom me podsjeća na kišne kapi. Bobice su šaroliko obojane, ponosno izviruju iza listova. Jesen najviše rastuži kiša koju mora sa sobom ponijeti, ali tada ne može uzdignute glave šetati, već se sakrije pod mokro lišće. Nikad nije sramežljiva. Njeno lice je sretno i nasimijano, pa su i ulice zadovoljne njenim osmijehom. (Lana Granatir, 6. r.)

Jesen stiže u moju ulicu. Sve mijenja. Noći postaju hladnije, krošnje sušte, beru se jesenski plodovi, mirišu dunje, crvene se jabuke...

Dani su puni kiša i jutarnjih magli. Otpalo lišće prekrilo je moju ulicu šarenim bojama. Tiho puše vjetar. Preljepo je. Jesen je došla tiho, na prstićima zaogrnuła moj zavičaj. Vjetar mi nosi kosu i obrazi mi se rumene. Jesen je tiha, jesen je lijepa. (Magdalena Mikec, 5. r.)

Zelenu travu prekrilo je šareno lišće koje pada na tlo, ali vjetrović mu ne da mira, diže ga visoko i započinje suštava igra. Jesen je krajolik obukla u plašt različitih boja. Jutra su hladna, maglovita, nebom stalno prijete tmurni oblaci, u zraku se osjeća hladnoća. Ljudi brižno skupljaju plodove za zimske mjesece. Sunca ima sve manje i manje. (Benjamin Slaviček, 5. r.)

ŠESTAŠI U ŠUMI

Mladi istraživači

13. listopada, s učiteljicom prirode i društva Majom Danilović krenuli smo u zelenu, šumsku pustolovinu Čukovečkom šumom. Kao pravi, znatiželjni istraživači sa sobom smo ponijeli rukavice, povećala, pincete, staklene bočice... Svaki od nas dobio je točno određeni zadatak. Brale su se biljke, gljive, tražile su se životinje (kukci, gujovice, paukovi). Imali smo sreće, pronašli smo sve što je učiteljica planirala. Vidjeli smo čak i šumsku žabu. Jako je malena i sve nas je uplašila kad je visoko poskočila. Strah smo pokazali i ugledavši dlakavu gusjenicu. Pronašli smo i jako smiješne, čudne gljive. Izgledom su podsjećale na kišobrane. Nakon obavljena istraživačkog rada, svaka je grupa predstavila svoje pronađene „ulove“. Bilo nam je jako lijepo, sjajno smo se zabavili i puno toga naučili.

Zabilježila i snimila: Katarina Škoda, 6. r.

Jesen

Jesen je uzela kist i obojila svaki list.

Nitijedan list nije ostao čist.

Pala je kiša, sve tiša i tiša, najurila je u kuću miša!

(Filip Vadas, 2. r.)

Ujutro se magla spustila, zarosila se trava, popadalo je lišće s grana... Stigla je jesen. Sunce se plaho skriva iza tmurnih oblaka, ptičice manje pjevaju, traktori brundaju po ulicama. Počela je opet padati kiša. Otvaram svoj šareni kišobran i koračam mokrom ulicom. (Melani Mikoček, 5. r.)

Zašto samo pisati o jeseni, zašto je ne i oživjeti? Naša novinarska znatiželjka Helena Habuš „dogovorila“ je intervju s jeseni koja je sva puna iznenađenja, ali i znatiželje prihvatila poziv, a mi vam prenosimo cijelo njihovo zajedničko šuštanje riječima:

Jesen nije moje omiljeno godišnje doba jer pada lišće, kiše su duge, jutra maglovita, nebo uvijek namršteno sivim oblacima. No, ipak sam se za nju odlučila ovim intervjuom jer ju želim bolje upoznati, otkriti i njene lijepe strane. I da, mogu vam reći da je ostavila na mene odličan dojam. Prvo da prokomentiram njen stil odjevanja: iznenađila me koliko je puna živih boja: bilo je tu žutih, smeđih, zelenkastih i crvenkastih tonova, zveckala je narukvicama napravljenim od žireva, lješnjaka i oraha, a kosu je ukrasila raznobojnim, mirisnim cvjetovima. Zabavna je, smiješna, šuuušššš kad god izgovara riječi! Prosudite sami koliko je razigrana svojim odgovorima.

Dobar dan, jeseni!

Dobar dan, plavokosa djevojčice!

Kako provodiš dane?

Pa, šecam prirodom, šaram svojim jesenjim bojama po krajoliku, dozivam kiše, magle, zabavljam se s pticama, životinjama, plešem sa suhim lišćem...

Koliko imaš godina?

Jako puno... toliko da ni ne stignem više brojati. Ali ne starim duhom, ni poletnošću. Zato i nikada nećete osjetiti moje godine u mjesecima koje vam poklanjam. Trudim se biti korisna za vaša polja, osigurati vam hranu za zimske mjesece, pokloniti vam malo kiše prije zimskih radosti koje slijede nakon mog odlaska.

Što najviše voliš raditi?

Najdraže mi je jesenskim plodovima bogatiti svijet, bacati lišće po puteljcima, uživati u pjesmi vjetra, romonu kiše...

Tvoja najdraža uspomena? Trčanje kroz maglu u mladim danima.

Hvala ti, jeseni, postala si mi jako simpatična!

Barbara Slaviček 8. r.

Helena Habuš, 6. r.

DANI KRUHA I ZAHVALNOSTI ZA PLODOVE ZEMLJE

Mame i bake u najboljoj kuharskoj formi

Čim smo otvorili prodajnu kućicu, okupili smo oko sebe mnoštvo znatiželjnih ljudi. Naša mala, vrijedna skupina novinaraca prodala je sve što je mogla.

Slatko - slane kombinacije na štandu OŠ Draškovec

Kolače treba znati i prodati

Prije nego što su ranim jutrom ptice zacvrkutale, kruh i kolači naših vrijednih mama i baka bili su već pečeni. Ponovno su pokazale da su u najboljoj kuharskoj formi. Fini mirisi slatkog koji su se širili dali su naslutiti da je stigao brašnasti slavljenički dan, Dan kruha. Bila je to hladna, pomalo maglovita subota, 2. listopada 2010. godine. Čim smo otvorili našu prodajnu kućicu, okupili smo oko sebe mnoštvo znatiželjnih ljudi. Naša mala, vrijedna skupina novinaraca prodala je ama baš sve što je mogla. Pekli su se i pucketali prvi kesteni. Nitko im nije uspio odoljeti! Učenici 4. razreda obukli su se u narodne nošnje i tako dodatno šarmirali i privukli na sebe pozornost. Imali smo i goste iz susjedne Mađarske. Puhački orkestar zaszvirao je brzi ritam, pjesma je izmamila hrabre plesače, pljesak se razlomio cijelim trgom. Naša vrijedna mala grupa novinara intervjuirala je neke od posjetitelja. **Zabilježio i snimio: David Vadas, 7. r.**

Čekalo se i u redu za kupnju

KRATKA ANKETA UZ PEČENE KESTENE

Štefaniya Mikec (Prelog)

Vremena su se jako promijenila, tako je i ponuda krušnih proizvoda danas daleko bogatija, raznovrsnija, lakše dostupna, ali meni domaći kruh ima i dalje bolji okus nad bilo kojim kupovnim. Od domaćih starinskih jela najviše pamtim kukuruzne žgance, grah sa zeljem, kiselo zelje s mesom. Dio tih jela i dan - danas spremam svojima doma i svi ih vole.

Mirko Švenda Žiga (Čehovec)

Sve su rjeđe prilike kad zaista mogu uživati u domaćem kruhu tako da uglavnom koristim u prehrani kupovni kruh. Mali, crni mi je najdraži. Domaća jela imaju svoju posebnu ukusnost, iako su jako zasitna. Najviše volim pojesti hajdinsku kašu, žgance s mlijekom i kukuruznu zlevenu. Volim ovakva okupljanja, domaću hranu i domaću kajkavsku pjesmu.

Margit Mirić (Draškovec)

Izuzetno sam ponosna što smo, kao škola, redovni članovi i ponuđači na ovakvim sajmovima slavljenja i vraćanja starine i finih okusa. Ovim putem zahvaljujem vrijednim rukama roditelja naših učenika koji se uvijek nesebično odazovu našem pozivu i tako se zaista možemo podičiti bogatom ponudom najraznovrsnijih slanih i slatkih proizvoda.

Dragutin Glavina (Prelog)

Kao gradonačelniku, izuzetna mi je čast, ovdje s vama, danas slaviti Dan kruha. Toliko volje, angažmana se osjeti na svakom štandu, i to je zaista najveća vrednota ove manifestacije. Osobno volim kruh jer je neizostavni dio svakog mog obroka. Volim podjednako i kupovni i domaći kruh, no najbolji mi je kukuruzni, taj nema premca u svom finom okusu. Starinska jela rjeđe spremamo doma.

Jasminka Zdravec (Oporovec)

Najviše volim pojesti raženi kruh. Smatram da je domaći kruh daleko zdraviji od bilo kojeg kupovnoga. Odrasla sam na starinskim jelima koje i danas spremam. Najviše se tu nađe žganaca, ječmene kaše, prežgane juhe...

**Anketirale: Patricija Mirić i Katarina Varga, 7. r.
Snimio: David Vadas**

Josip Kobal (Draškovec)

Od krušnih proizvoda najbolje mi odgovaraju crni i kukuruzni kruh. Domaća jela jako volim i cijenim, a i moja majka je zaista majstorica u njihovom spremanju. Starina se mora oduprijeti zaboravu, a ovo, danas, je put k tome. Prekrasna ponuda, divni okusi i ugodaj!

ZIMA

Za pravi dječji užitak
nije potrebno puno. Tek
igra, osmijeh na licu
i iskrena znatiželja. U
zimskim danima punima
snijega prepustili smo se
užitku bijelih pahulja!

Bilo je
pahuljastično!

Cijelu noć su pahuljice
tkale bijele košuljice...

Božićni sajam

Slatke i sjajne kuglice, raskošni adventski aranžmani, bucmasti Djedovi Božićnjaci samo su dio onoga što se moglo kupiti na božićnom sajmu. Božićni sajam je ove godine, 12. prosinca, predvođen neobičnom lokomotivom, zaživio pred crkvom sv. Roka. Otvorenje sajma bilo je u 15 sati, a snage su udružili Prijatelji svetog Roka, OŠ Draškovec i vrtićanci. Našlo se tu svačeg: od slatkih kolača, preko šarenih ukrasa, mlade pšenice, čestitaka, unikatno oslikanih posudica, aranžmana... Vani je bilo hladno, ali nas to nije omelo da budemo veseli. Prodavali su se i mirisali pečeni kesteni u zanimljivoj peći nalik na

PROSINAC U NAŠOJ ŠKOLI

Prvašići na Božićnom sajmu

lokomotivu, a zimska hladnoća mogla se otjerati i čašicom kuhanog čaja za mlade, te vrućim kuhanim vinom za starije posjetitelje. Božićni sajam imao je i humani karakter: novac prikupljen prodajom toplih pića i kesteni poklonit će se za nabavku dječjih cipela u Tanzaniji, a dio će se usmjeriti u valentinovsku proslavu za umirovljenike planiranu ove godine i pomoć školama u Africi. Bilo je podosta ljudi. Svako malo bi netko zavirio na štandove i odabrao prigodan dar za svoje najmilije. Druženje je potrajalo do večernjih sati. **Napisala: Katarina Varga, 7. r.**
Snimio: David Vadas

Bogat božićni asortiman

Jeste li očistili i pripremili svoje čizmice? Naravno da jesmo! Ranim jutrom 6. prosinca potrudili smo se zglancati ih tako da spremne čekaju sv. Nikolu, najomiljenijeg nam sveca. Iznenadjenja nije izostalo ni u školi. Nismo dobili šibe, što znači da nas učitelji i ravnateljica ipak vole unatoč našim svakodnevnim nestašlucima. Svakoga je čekalo neko malo iznenadjenje, a učenici razredne nastave imali su pravi susret sa **sv. Nikolom**. Počastili su ga pričom, recitacijama i pjesmom „Sveti Niko svijetom šeta“, a on naše razredne mališane slatkim darovima. (Martina Kobač, 8. r.)

Kupovali su i stari i mladi

Mali folklorasi na sceni

Božićna priredba

Recitatori iz trećeg razreda

Učenice 8. razreda pjevaju uz pratnju našeg urednika

Još je jedna godina iza nas... Njezinu uspješnost i kreativnost pokazali su, kroz svoje nastupe, i naši učenici Božićnom priredbom održanom u Domu kulture Prelog. Priredbu su upotpunili raspjevani gosti iz OŠ Kotoriba te garda iz mađarske škole. Nastupi učenika bili su raznoliki: bilo je tu pjesme, zvuka tamburica, gitare, glasovira, lijepih riječi, naučenih stihova i uvjerljivih glumačkih nastupa. Koordinatorica ovogodišnje priredbe bila je knjižničarka Dubravka Horvat, a priredbom su nas vodile petašice, Magdalena Mikec i Marija-Magdalena Sokač. Priredbu su otvorili mali vrtićanci u brzom, zimskom, plesnom

ritmu. Narodne plesove su oživjeli učenici drugog razreda i pokupili ogroman pljesak podrške publike. Svoju glumačku duhovitost prezentirali su nam učenici prvog i trećeg razreda, a recitacijama su upotpunili ovu božićnu večer učenici viših razreda. Za pjevuće note bio je zadužen učitelj glazbene kulture, Krunoslav Lajtman uz veliki angažman našeg glazbenog kreativca, Davida Vadasa. Mlada glazbena nada, Josip Bengez, saksofonom je oživio božićnu pjesmu i sve nas namamio na pjevuškanje. **Napisala i snimila: Martina Kobač, 8. r.**

UČENIČKA RAZMIŠLJANJA O ZIMI

Promatram zimu kroz svoj prozor

Gledam kroz zamagljen prozor i brojim sitne, prve ovogodišnje pahulje. Čujem dječje povike i glasan smijeh. Grudanje, snjegović, sanjkanje, šal, kapa, promrzli nosić, skliske ceste...Sve to su znakovi zimske čarobnice koja nas je ove godine odmah na početku zaogrnila u snježnu boju i time jako razveselila. Hemuševska šuma ovih dana izgleda čarobno. Uživamo u svakodnevnim šetnjama. Snijeg do koljena, puno smijeha i divnih prijatelja, pokoja gruda u glavu... To je za mene zimska vesela čarolija. (Valentina Mardetko, 5. r.)

Prvi snijeg

Ne volim tmurna, maglovita jutra. Ušuljam se još dublje u pokrivač i ne želim ustati. Nezainteresirani pogled mi zastane na dvije pahulje koje su se zalijepile za moj prozor. Meni, pospanku, nije jasno što se događa. Uskoro su na prozor dolepršale i druge pahulje i započele veseli, snježni bal. Povik veselja. Pao je prvi snijeg! Sve je bijelo. Izlazim iz kuće, uživam u snježnoj čaroliji! Bio je to savršen dan! I sada, kad pišem ove retke sastavka, vani nježno prhulje pahulje i vesele me, pozivaju u igru. Krećem!!! (Josip Vadas, 5. r.)

Snježna radost

Jučer je bio radostan dan u mome selu. Pao nam je prvi ovogodišnji snijeg. Kristalni, bijeli pokrivač prekrrio je krovove kuća, drveće, polja, zabijelio je ceste, svaki puteljak. Vedro nebo i bijele pahulje obasjavale su ogoljela drveća. Hladan bijeli snijeg izmamio je svu djecu iz moje ulice na zabavu. Grudanje i sanjkanje je potrajalo do večeri. Vika, smijeh i radost odzvanjala je selom. Zima, nošena povjetarcem, spustila se do nas, djece i sve nas zagrlila svojim snježnim rukama. Volim zimu i baš sam sretna! (Barbara Lončarić, 5. r.)

Zima, zima

Iako još kalendarski traje jesen, već se najavila zima. Postaje sve hladnije i već je pao prvi snijeg. Drveće je golo, cvijeća više nema, sve je prekriveno bijelim pokrivačem. Neke životinje spavaju zimski san, neke pak traže skloništa i hranu. Ralice često čiste i razgrću snijeg s pločnika. Ljudi u dvorištima prave staze do drvarnica i domaćih životinja. Zabrinuti su jer moraju plaćati veće račune za plin i struju, ali djeca se raduju snijegu jer se mogu igrati zimske igre. (Lara Kemec, 3. r.)

ANKETA

Ah, ta godišnja doba!

ANKETA

Koje je tvoje omiljeno godišnje doba? Snježna zima ili vruće ljeto, praznici i more? Možda proljeće i buđenje prirode ili pak jesen, pečeni kesteni i šareno lišće?

Najprije malo školskog učenja: Godišnje doba je period od oko tri mjeseca, koji se svake godine ponavlja u ravnomjernom ritmu. Tradicionalna je podjela na četiri godišnja doba: proljeće (ožujak, travanj, svibanj), ljeto (lipanj, srpanj, kolovoz), jesen (rujan, listopad, studeni), zima (prosinac, siječanj, veljača). Stari Kinezi poznavali su i peto godišnje doba, tzv. kasno ljeto, prijelazni period između vrelog ljeta i rane jeseni, smješten u dane kasnog kolovoza i ranog rujna.

A sada - anketa koja otkriva koje godišnje doba najviše volite i što vaše najdraže godišnje doba govori o vama:

1. Koja vam se odjevna kombinacija više sviđa:

- a) tajice, tunika i kaputić
- b) kišobran, traperice i laganiya jakna
- c) kratka majica, japanke, sunčane naočale
- d) rukavice, debele čarape, kaput

2. Od nabrojenih poslova, najviše volim:

- a) prekopavati vrt
- b) pomagati u saganju zimnice i skupljati suho lišće
- c) zalijevati cvijeće, kositi travu
- d) razgrtati snijeg

3. Volim jesti:

- a) zelenu salatu
- b) pečene kestene
- c) sladoled
- d) kiselo zelje

4. Uživam u:

- a) proljetnom buđenju prirode
- b) kišnim kapima
- c) sunčanju i visokim temperaturama
- d) zimskim radostima

5. Izaberi boju koja ti je draga:

- a) zelena
- b) plava
- c) smeđožuta
- d) bijela

6. Od ponuđenih cvjetova, izaberi sebi drago:

- a) mimoza, jaglaci
- b) mačuhica, krizantema
- c) tratinčice
- d) sobno cvijeće

7. Koje bolesti najbolje podnosiš?

- a) temperaturu
- b) virus i šmrcanje
- c) opekline od sunčanja
- d) prehladu i crven nos

8. Koji sport ti se čini najboljim za tebe?

- a) košarka
- b) nogomet
- c) plivanje
- d) skijanje

9. Kakvo vrijeme voliš?

- a) vjetrovito
- b) kišovito i oblačno
- c) sniježno
- d) sunčano

10. Odaberi najdraži blagdan:

- a) Uskrs
- b) Svi sveti
- c) Tijelovo
- d) Božić

Najviše odgovora pod a)

Ti si proljetni tip osobe: razigran, optimističan u svakoj situaciji u kojoj se zatekneš. U svemu ćeš naći nešto dobro. Veseli te pjev ptica i plavo nebo. Uživáš u ljepotama prirode.

Najviše odgovora pod b)

Ti si jesenski tip osobe: smiren, uporan i maštovit. Voliš vjetar u kosi. Sviđa ti se vjetrovito vrijeme i obožavaš pečene kestene.

Najviše odgovora pod c)

Ti si ljetni tip osobe; voliš zabave, avanture, putovanja i brćkanje u vodi. Imaš puno prijatelja. Topla si osoba, veseliš se sunčanom danu i uvijek ti je osmijeh na licu.

Najviše odgovora pod d)

Ti si zimski tip osobe: pažljiv, miran, obiteljski tip. Voliš biti u toplome i grijati se u kući. Veseliš se zimskim praznicima i sanjkanju s prijateljima. Vrlo si pažljiva osoba, vjeran prijatelj.

Anketu osmislile:

Katarina Varga i Tajana Židov, 7. r.

PRAZNOVJERJE U NAŠIM ŽIVOTIMA

Coprnicama na metli plašili malu djecu

Praznovjerje danas susrećemo na svakome koraku. Kad god nas zasvrbi nos, prvo što nam padne na pamet je: "Bit ću ljut!", ako nas zasvrbi lijevi dlan odmah pomislimo da će odnekud, koje li sreće, stići novac

Vjerovanje u horoskop, zvijezde padalice, petak 13. i sl. nekome je smiješno, a nekima od velike važnosti. Praznovjerje postoji odavna. Pojavilo se kad su naši preci željeli objasniti neke, za njih, "misteriozne okolnosti i pojave". Primjerice, vrlo misteriozna bila im je i njihova sjena za sunčanog dana, pa su je objasnili vjerovanjem da im je to – duša.

Praznovjerje danas susrećemo na svakome koraku. Kad god nas zasvrbi nos, prvo što nam padne na pamet je: "Bit ću ljut!", ako nas zasvrbi lijevi dlan odmah pomislimo da će odnekud, koje li sreće, stići novac. Ako razbijemo ogledalo, čeka nas čak sedam duuugih godina nesreće. Uglavnom se dobro nasmijemo na neko praznovjerje, al katkad nam i nije baš svejedno kad ugledamo crnu mačku kako upravo trči ispred nas.

Moji roditelji ne vjeruju u praznovjerja, smatraju ih ljudskim

krivim tumačenjima ili izmišljalicama. U praznovjerja ponekad povjerujem samo ja jer sam najmlađa i još uvijek se mogu u sve uvjeriti. Baka pak se prisjeća svojih mlađih dana kada su ih najviše plašili "coprnicama", postojanjem vještica. Ostala joj je u mislima urezana priča da su neki mještani vidjeli nepoznatu ženu na metli kako pljuje po zemlji. Ta se priča često prepričavala, tom pričom su je često roditelji plašili kad god bi ona napravila neku spačku. Svi znamo neka stara praznovjerja, tipa dimnjačar, razbijeno ogledalo, crna mačka... Ali kako ljudska mašta nema granica, eto u nastavku nekoliko zanimljivih praznovjerja:

POZNATIJA PRAZNOVJERJA

Dimnjačar nosi sreću i treba se uhvatiti za gumb kada ga vidimo.

Ako vidiš zvijezdu padalicu, doživjet ćeš sreću.

Nesreća je ako u kući otvoriš kišobran.

Kad zazvone zvona, novi anđeo je dobio krila.

Ako netko kihne, zadnja izgovorena rečenica je bila istinita.

Kad ti uho zvuči pitaj onog tko ti je blizu koje ti uho zvuči. Ako pogodi, glas je za njega, ako ne pogodi za tebe.

Mladenka za svoj vjenčani dan treba na sebi imati: nešto novo, nešto staro, nešto posuđeno i nešto plavo.

Naći djetelinu s četiri lista znači naći sreću.

Možda mislite da je to samo pristojnost, ali nekome poželjeti zdravlje nakon kihanja je zapravo praznovjerje.

U 6. stoljeću ljudima se čestitalo za kihanje jer se smatralo da iz sebe izbacuju zle duhove. Rimljani su vjerovali da kihanjem izbacujete dušu, te da će ona ostati na sigurnome ako toj osobi poželite zdravlje.

LUDASTA PRAZNOVJERJA

Držite bumbara u kutiji da biste imali dobru sreću i zaštitu.

Ako lice svaki dan perete sapunom ono će postati dlakavo.

Ako odete kod frizera i ošišate kosu tijekom oluje također ste svoj život učinili još sretnijim.

Dijete koje se rodi sa zubima bit će u kasnijoj dobi jako sebična osoba.

Ako niste slomili ljske nakon što ste pojeli jaja, vještica će okupiti ljske i koristiti ih za brod kojim bi otišla do mora i podigla oluju. To je vrlo staro praznovjerje za koje se čini da potječe iz 1580. godine. Ako razbijete ljske, to će stvoriti dovoljno komadića koji će biti beskorisni za izgradnju broda. Na Novu godinu se ne pere kosa da se ne bi isprala i sreća rezervirana za nadolazeću godinu.

Svoje mišljenje o praznovjerju iznijela nam je naša **vjeroučiteljica Zvezdana Frančić**: Praznovjerje je gubitak religioznog osjećaja i djela koja iz njega izviru. Ljudi neke događaje u svom životu ne mogu shvatiti da dolaze od više sile pa pokušavaju pripisati nadnaravne moći određenim stvarima iz svakodnevnog života da bi opravdali svoju sreću ili nesreću. Sv. Toma objašnjava postojanje praznovjerja ovim riječima: „Praznovjerje predstavlja obožavanje sila koje nisu

Bog te obožavanje Boga na nepriličan način.“

Kršćani su nekad davno, prije pokršćavanja bili poganskih vjerovanja, a dio tih vjerovanja je ostalo i danas. Prva zapovijed prema crkvenom nauku govori da postoji samo jedan pravi Bog kojega se ljubi iznad svega, u kojega se vjeruje i u kojega se vjernici ufaju. Katekizam navodi povrede prve zapovijedi što uključuje i praznovjerja, mnogoboštvo, svetogrđe, bezboštvo i sve prakse magije, horoskop, gatanja i čarolije.

Najbitnije je upamtiti da smo sami kovači svoje sreće i ukoliko zaista povjerujemo da će nam petak 13. biti nesretan dan, vjerojatno i hoće. Tko ima vjere, ne će se petljati u praznovjerje. Napisala: Tajana Židov, 7. r.

Glazba, najvažnija sporedna stvar na svijetu (nogometaši, bez zamjere!)

"Dremle mi se, dremle"

Zanimljivice

Često znamo koristiti glazbene metafore pa *komuniciramo na istoj valnoj duljini*. Ako nam je potreban odvjetnik, tražimo onog koji *ima takta*.

Pustite tihu glazbu uz biljku koju volite, dodajte joj čašu vode u kojoj ste otopili kocku šećera i uočite kako nevjerojatno brzo raste i pušta slatkasti miris.

Slušanjem žustre glazbe možemo izazvati dojam da vrijeme brže prolazi. Glazba iz klasičnog ili baroknog razdoblja usporava tempo, a romantična glazba ili new age može izazvati osjećaj da vrijeme stoji.

Glasna glazba i naglašeni ritam mogu povisiti tjelesnu temperaturu za nekoliko stupnjeva, dok je lagana glazba sporijeg ritma može sniziti. Zanimljivo je da anesteziolozi tvrde da se razina hormona stresa u krvi znatno snižava kod osoba koje slušaju opuštajuću, ambijentalnu glazbu.

Glazba je oduvijek bila sastavni dio ljudskog života što potvrđuju zapisi u egipatskim hijeroglifima koji govore o tome da su porodu prisustvovala dvije žene koje su pomagale roditelji, a osam je žena pjevalo!

Glasna glazba i naglašeni ritam mogu povisiti tjelesnu temperaturu za nekoliko stupnjeva, dok je lagana glazba sporijeg ritma može sniziti

Glazba je naša omiljena svakodnevna pratiteljica i prijateljica. Obraća se svim ljudima i svim vrstama. Ptice je stvaraju, zmije joj se pokoravaju, a kitovi i dupini jedni drugima pjevaju serenade. Ljudi su od davnina davali glazbi veliku važnost i moć. Glazbom su umirivali zle duhove, olakšavali si svakodnevni rad, podizali ratničku hrabrost i u glazbi pronalazili veliko zadovoljstvo. Glazba nam je danas dostupna 24 sata dnevno, samo pritiskom jedne tipke. Porazgovarali smo s našim učiteljem glazbene kulture, a predstavit ćemo i naše male glazbenike. Neka glazba krene!

Sastavio: David Vadas, 7. r.

S GLAZBENIKOM O GLAZBI Učitelj Krunoslav Lajtman

Počeo sam svirati na reketu za badminton

Učitelju, što je za vas glazba?

Sjećam se Beethovenove izreke da je glazba otkriće veće od sve mudrosti i filozofije. Upravo tako i ja gledam na glazbu.

Na ljestvici od 1 do 10, koliko ste vi i glazba povezani?
Osmica.

Što vas najviše fascinira u toj cijeloj glazbenoj čaroliji? Zvuk, emocija, univerzalnost jezika, energija.

Jako ste svestrani. Predstavite nam svoj glazbeni put.

S četiri godine počeo sam svirati na reketu za badminton, a s osam godina prelazim na gitaru. Nakon učenja klasične gitare u Osnovnoj glazbenoj školi, u 7. razredu dobivam električnu gitaru, osnivam svoj prvi bend i bavim se rock i pop glazbom. U 14 god., za potrebe benda, počinjem učiti svirati saksofon, s 20 god. vraćam se na početak; klasičnoj glazbi. Upisujem studij crkvene glazbe u Zagrebu gdje sam se posvetio glazbalima s tipkama: klaviru i orguljama. U tim godinama moj interes je usmjeren i na jazz glazbu, te sviram gitaru u Big bandu Čakovec, a trenutno u tom ansamblu sviram tenor saksofon. Desetak godina sviram orgulje u crkvi, vodim pjevački zbor i naravno radim u školi što mi je veliki izazov (sam se dosta nafalil?)

Najljepša kajkavska pjesma? "Dremle mi se, dremle"

David i učitelj Krunoslav

Kakvi su mali tamburaši naše škole?

Mali (smijeh), ali narast će, samo moraju jesti zdravu hranu i piti običnu vodu. Šalu na stranu, pohvalio bih učenike, i to Sandra Snopeka, Marka Balenta, Dominika Mikeca, Martina Dominića, Filipa Repalusta, Josipa Vadasa, Luku Repalusta, Melka Lajtmana i Davida Vadasa.

Kada ste počeli s radom, gdje ste sve nastupali? Počeli smo prije dvije godine, kada smo uz veliki trud ravnateljice i roditelja učenika uspjeli skupiti novac za nove tambure.

Tamburica – kakav je to instrument? Po načinu sviranja pripada žičanim, trzalačkim glazbalima, narodnim iako se u zadnje vrijeme na njima svira i klasična glazba.

Postoji li jedna vrsta tamburica ili ih ima više?

Ima ih više vrsta, ovisno o kraju iz kojeg potječu, ove naše razvrstane su po opsegu tonova; najviša je bisernica koja uglavnom svira glavnu melodiju, zatim bračevi, čelović, a berda i bugarija zadužene su za ritamsku pratnju.

Hvala vam, učitelju!

Intervjuirao: David Vadas, 7. r.
Snimila: Martina Kobal

MLADE NADE NAŠE ESTRAD E

Josip Vadas (5. r.)

Ljubav prema glazbi nosim od 2. razreda kad su nas u školi posjetili učitelj i učiteljica iz glazbene škole i predstavili nam instrumente. Instrument koji sviram zove se trombon i zlatne je boje. Odabrao sam ga zbog predivnog zvuka. Dnevno vježbam 30 min.

Najteže mi je svirati visoke, a najlakše niske tonove. U budućnosti bih želio postati dobar svirač trombona.

Magdalena Mikec (5. r.)

Moja ljubav prema glazbi započela je kad sam imala 9 godina. Jako je lijep osjećaj uživanja u glazbi. Izabrala sam klavir jer je zvukom nježan instrument, može vas svojom melodijom i razveseliti, ali i probuditi tužne osjećaje. Prvi i drugi razred klavira prošla sam s pet. Na Božić sam u svome selu svirala dvije skladbe u crkvi, bilo je jako lijepo. Najlakše mi je na klaviru svirati glasno, a najteže tiho i brzo. Moj uzor u glazbi je Maksim Mrvica jer ima prekrasne skladbe. Voljela bih jednog dana oživjeti svoj san, tj. postati vrhunska skladateljica.

Josip Bengez (6. r.)

Prema pričama svojih roditelja mogu reći da sam oduvijek volio biti okružen glazbom. Instrument koji sviram je saksofon. To je puhački instrument lijepa zvuka. Svakodnevno ga uvijek vježbam već četiri godine, a ponosim se dosad osvojenom zahvalnicom sv. Roka, svojim „malim“ koncertima na izložbi likovnih radova u Prelogu, u crkvi sv. Roka i sada na Božićnoj priredbi. Volio bih jednog dana zasvirati u orkestru. Za mene je glazba nešto najbolje, moja najveća radost u životu.

Noa Vadas (3. r.)

Moja ljubav prema glazbi javila se kad sam imala četiri godine jer i cijela moja obitelj voli glazbu. Sviram klarinet. Dnevno vježbam oko pola sata. Veselim se svakoj uspješno odsviranoj pjesmici jer tada od učitelja dobivam bombon. Jako se veselim sviranju na produkciji, bit će to moj prvi javni nastup s klarinetom. Voljela bih postati profesionalna glazbenica. Za mene je glazba jedan novi doživljaj, put za moje glazbeno obrazovanje.

Lara Kemec (3. r.) Sviram od svog drugog razreda klarinet koji sam prvi puta čula na božićnoj priredbi. Tjedno vježbam pet dana po 20 minuta. Za sada nemam osvojenih priznanja. Jednom, kad sam spremala klarinet, slučajno mi je ispao donji dio klarineta i savila se tipka. Voljela bih jednom svirati klarinet kao prava, iskusna sviračica. Za mene je glazba moja glazbena ljubav.

Paula Petrić (4. r.) Želja za glazbom javila se kad sam se upisala u Dječji pjevački zbor „Maleni“. Odabrala sam instrument glasovir jer i naša učiteljica Jasmina svira na njemu. Za svoj prvi nastup bila sam jako uzbuđena i iznenađena velikim pljeskom podrške. Dnevno vježbam do sat vremena. Za svoj trud i uspjeh dobila sam pohvalnicu.

Moj instrument nije težak za sviranje, samo je potrebno malo truda i sve se može. Uzor u glazbi mi je prof. Danijel Oto. Voljela bih u budućnosti postati profesorica glazbe.

Anketirale: Patricija Mirić i Katarina Varga, 7. r.

Snimila: Martina Kobal

Melko Lajtman (7. r.)

Glazbu sam zavolio u četvrtom razredu kad sam u ruke dobio letak i odlučio se prijaviti. Sviram saksofon zlatne boje. To je drveno puhačko glazbalo, dosta je kompliciran, a to me dodatno privuklo k njemu. Dnevno vježbam po pola sata. Dogodovština koja mi se dogodila bila je u crkvi kad mi se smrznuo saksofon, a ja sam morao svirati. U sviranju saksofona najteže su ljestvice, a najlakše usvajam pjesme. Moj uzor u glazbi je grupa Red Hot Chili Peppers. Želja mi je kupiti si bariton. Za mene je glazba budućnost.

David Vadas (7. r.) Moja ljubav prema glazbi javila se u 4. razredu sasvim slučajno. Učitelj iz glazbene škole Mario Jagec i učiteljica Vesna Siladi došli su nam predstaviti glazbenu školu i instrumente koji se u njoj mogu naučiti svirati. Učitelj je na saksofonu odsvirao skladbu Pink Panther i taj me zvuk privukao tom instrumentu. Moj se instrument sastoji od klapni (tipki) koje su precizno postavljene svaka na svoje mjesto. Zlatne je boje i sjajnog izgleda. Taj sam instrument sam odabrao zbog boje zvuka i zbog zlatnog i neobičnog izgleda. U prosjeku vježbam tri do četiri puta tjedno. Do sad još nisam bio na nekom velikom natjecanju, ali primio sam pohvalnicu u Virovitici i naravno u glazbenoj školi za odličan uspjeh.

Nikola Orehovec (8. r.)

Sve je počelo u četvrtom razredu kada nam je učitelj iz glazbenog podijelio listiće za upis u glazbenu školu. Sviram trubu, vježbam oko sat dnevno. Do sada imam dobivenu diplomu za uspješno završeni razred. Najteže mi je svirati neke zahtjevnije skladbe ili pjesme, a najlakše su mi ljestvice ili neke naše domaće pjesme. Za sada nemam svoje vlastite uratke, ali mislim imati. Volio bih završiti srednju glazbenu školu i postati profesor trube. Za mene je, jednom riječju, glazba umjetnost.

Za uspjeh treba dobro zapeti

Gradonačelnik Preloga Dragutin Glavina iz drugog kuta

Pamtim igre i mladost na rijeci Dravi

Nije bilo mogućnosti, kao danas, kupovati mnoštvo igračaka, život je bio teži, ali je bilo lijepo. Odrastao sam uz velika i prava prijateljstva koja su se održala i dan-danas

Kako nisu samo djeca budući ljudi, nego su i odrasli bivša djeca, krenuli smo do našeg gradonačelnika Grada Preloga, Dragutina Glavine s ciljem otkriti kakve uspomene nosi iz djetinjstva, čega se najradije sjeća, kako je gledao na svijet kao dijete... Djetinjstvo u životu svakoga čovjeka ima veliku ulogu i uvijek mu se vraćamo s nekim posebnim osjećajima i sjećanjima. Upravo to smo osjetili kroz riječi našeg gradonačelnika. Iskrenost, pozitivna, zabavnost, odlična atmosfera, fine grickalice... Sve to se udružilo i pružilo nam sat i pol odličnog zajedničkog druženja! (Matej Mihoci, 6. r.)

O vašem političkom radu puno se može saznati iz medija, a naša je želja danas saznati nešto više o vašem djetinjstvu. Kakvi ste bili kao dječak?

Imao sam lijepo djetinjstvo. Roditelji su mojim sestrama i meni poklanjali puno ljubavi i pažnje. Nije bilo mogućnosti, kao danas, kupovati mnoštvo igračaka, život je bio teži, ali je bilo lijepo. Odrastao sam uz velika i prava prijateljstva koja su se održala i dan-danas. Oženio sam se s Priločankom, mnogi ju znaju najviše po nadimku Teta Seka, i imamo dva sina i kćer. Volio sam nositi dugu kosu, zadržao sam je do svoje 20. godine. Bila je gusta i plava.

Koja vam je omiljena uspomena iz djetinjstva na roditelje?

Uspomena imam jako puno. Majka mi je umrla prije devet godina, a otac prije 23 godine. Najstariju sestru izgubio sam kad je imala četiri godine, a mlađa sestra sa svojih 16 godina odlazi „trbuhom za kruhom“ u Ljubljani, gdje se i udala za Medimurca. Majka je bila kućanica, pamtim ju kao brižnu ženu, a otac nam je bio blag i miran čovjek. Bavio se majstorskim polovima, obradom umjetnog mramora, i radi toga je putovao po cijelom prostoru bivše Jugoslavije.

Jeste li još u kontaktu s prijateljima iz dječaćkih dana?

Naravno, prijateljstva su se održala. Danas su to ljudi s karijerama: liječnici, ekonomisti, političari... Neki su, nažalost, već i pokojni. Jako me prije godinu i pol pogodila smrt mog dragog prijatelja i poznatog Priločanca Josipa, zvanog Dodo. Znam se s prijateljima naći, pričati o sadašnjim i prošlim vremenima uz kavicu. Divna su ta naša druženja i jako mi puno znače.

Kakvo su djetinjstvo djeca nekad imala, a kakvo imaju sad? U čemu vidite najveću razliku?

Sjećam se svojih školskih dana. Učenici su uza se nosili pločicu i spužvu. Nije bilo tehničkih pomagala koje vi danas imate. Uz djetinjstvo vežem i rijeku Dravu.

Lijepa je to rijeka, dio moje mladosti, čista voda, sprudovi... Prije se živjelo bezbrižnije. Bilo je više vremena za igru, za razgovor.

Sjećate se koje šaljive zgodbe iz školskih dana?

Rado se sjećam osnovne škole i čajanki, igara na senokoši, boravak na Dravi, penjanja po drveću jer smo bili dosta nestašni. Škola mi je bila na prostoru današnje

Srednje škole. Tamošnji ravnatelj, mi smo ih onda oslovljavali titulom direktor, bili su gosp. Remenar i Mileta Jugo. Sjećam se i organiziranih odlazaka na more, učeničke zadruge. Rado i danas kontaktiram s meni dragim učiteljima i nastavnicima: Mirom Bermanec, Marijom Marković, Anđelom Horvat, Ljubicom Palfi... Bilo je i ostalo lijepih uspomena na te dane.

Opišite nam jedan svoj radni dan!

Radni dan započinje mi u pola osam. U 7,15 sam već na poslu, popijem čaj i zatim se okrećem radnim obvezama. Razgovor sa suradnicima, sastanci, telefoniranje, odlazak u Županiju, dogovori, ugovaranje realizacije projekata, obilazak mjesnih odbora, odlazak u Zagreb, sve su to svakodnevnice aktivnosti koje se mijenjaju. Bude tu i prijema. Nakon ručka, nastavljam s prijemima. Često se i večeri popune raznoraznim priredbama, humanitarnim akcijama na koje se uvijek rado odazovem. Mogu pratiti takav tempo života jer imam odraslu djecu koja ne zahtijevaju više toliko pažnje. Sada već uživam u unucima i ti trenuci su moj pravi odmor. Imam dvanaestogodišnjeg unuka Ivana koji živi u Brezju i malog dvogodišnjaka Ivora koji živi u Murskom Središću.

Koje su dobre, a koje loše strane imati nad sobom odgovornost nad vođenjem jednog grada?

Gradonačelnik sam osmu godinu. Ako ste primijetili na ulasku, moja vrata su stalno otvorena, nikad ih ne zatvaram, time poručujem da sam svakome spreman izaći u susret, pomoći. Loša strana je što si za mnoge stvari koje krenu ukrivo ti kriv, ali sa samom kandidaturom morate biti svjesni preuzeti visoku dozu odgovornosti na sebe. Zaista uživam u poslu koji obavljam.

Opišite nam jedan trenutak kad ste osjetili veliki ponos zbog toga što ste gradonačelnik?

Vrlo sam ponosan što je 18. studenog 2010. godine u Gradskoj vijećnici Grada Zagreba Gradu Prelogu dodijeljen status Grad prijatelj djece, a i na to što već osmu godinu obavljam gradonačelničku funkciju. Ponosan sam i kad nam se realiziraju planirani projekti.

Da imate čarobni štapić, kako i za što biste ga prvo iskoristili?

Teško je maštati o nečem u što ne vjeruješ da ćeš ikad imati prilike zaista doživjeti. Sigurno bih poželio svima nama što kvalitetniji život, obiteljima što bolji standard i da se znamo veseliti i tuđim uspjesima. Biti zadovoljan kad netko

nešto dobro, lijepo i uspješno postigne je odlika velikih, kvalitetnih ljudi. Znamo da je trenutno vrijeme gospodarske krize, puno ljudi ne radi, a i iz svega toga proizlazi i nezadovoljstvo ljudi. Volio bih čarobnim štapićem što prije prebroditi ove teškoće.

Imate li neke skrivene talente? Hobi?

Igranje nogometa, bio sam lovac, igrao odbojku, vježbao sam strelčarstvo, igrao rukomet, a pod svoj talent stavljam i pohvalu kad čujem komentare ljudi kako dobro obavljam svoje gradonačelničke poslove. Opuštam se često kartanjem s prijateljima. Moj hobi je sport, lov, član sam Rotary kluba, volim kartati belu, no premalo je slobodnog vremena jer dan mi je ispunjen od jutra do večeri. Stalo mi je pojaviti se na sve događaje, priredbe, akcije na koje sam pozvan, pa mi i to ulazi u hobi.

Majka u naručju svog sina Dragutina

Vaša omiljena knjiga i zašto?

Moja omiljena knjiga je Winnetou, Karla Maya iz mladosti, a volim i ruske pisce: Tolstoja, Jesenjina. Najdojmljivija mi je njegova pjesma „Pismo majci“ (recitira)

Kakvu glazbu slušate?

Slušam dobru glazbu. Beatles su glazba moje mladosti. Drag mi je i Arsen Dedić, posebno njegova pjesma „Tvoje nježne godine“ te Vice Vukov i njegova antologijska pjesma „To je moja zemlja“. No, moram priznati, volim ja i Severinu i Đorđe Balaševića. Draga mi je klasična glazba, narodne pjesme, volim glazbu koja mi je pri srcu. Volim i plesati. Vele da sam dobar plesač!

(Novinarska grupa)

Fotografije: Martina Kobal i privatni album gradonačelnika

Miroljub uveo u Nemirgradu **RED**

Zaplovimo svijetom mašte uz fantastične priče

Nije mi teško, čak ni s knjigom u ruci i hrpom još nepročitanih stranica za sutrašnji ispit, otploviti mislima i maštati, stvarati svoje svjetove i želje.

A kad još dobijete zanimljiv zadatak za domaću zadaću, pišete je s osmijehom na licu i, začudo, nije ni teško ispisati cijelu stranicu, a vi još imate toliko toga za reći.

Oduvijek volim fantastične filmove i romane, pa mi je tema o superjunaku odlično sjela. Slijede kraći ulomci priča, i to fantastičnih priča o našim superjunacima. **Napisao: David Vadas, 7. r.**

SUPERJUNAK MIROLJUB

U gradu svađa i tučnjava, Nemirgradu rodilo se ljupko dijete imenom Miroljub. Od ranog djetinjstva volio je poštenje, dobru, smijeh i iskrenost. Imao je glas slavuja, svojom moćnom pjesmom smirio bi i najljućeg čovjeka. U Nemirgradu postoji i dječak imenom Svađozlob, velika suprotnost našem Miroljubu. On voli svađe, podmetanja, spletke, podmukle radnje. Potiče ljude na svađu, viku, mržnju i kletve. Ljudi žive pod utjecajem Svađozloba. Nemir, zločini vladaju gradom. Ljetne noći su mračne i olujne, sunce polako blijedi, hladnoća se uvlači u srca i domove svih stanovnika. Miroljubova pjesma ne dopire do njihovih srdaca, no on ne odustaje. Pjevao je dan i noć, i kad je već mislio da je nada uzaludna, do njega dolazi jedno malo dijete, pogleda ga i zaplače. U gradu prestaju svađe. Otvara se novi svijet u očima svih stanovnika; svijet osjećaja, dobrih srdaca. Nemirgrad mijenja ime u Sretnograd. (David Granatir, 7. r.)

BORBENI MAUKI

Moj superjunak rođen je na planeti XWWZXXWZ. Zove se Mauki. Malen je, ali jak. Majka ga je rodila u svojoj petstotoj godini života. Još kao dječak, shvatio je da ima posebne moći kad je upao u rupu i preživio pad. Veliki mu je neprijatelj bio g. Drakomen, sa svojim super mozgom kojim je znao događanja unaprijed. Često su ratovali. Mauki je bio snalažljiv, uspio je otkriti sklonište u kojem je živio g. Drakomen. Pobijedio je sve njegove čuvarke, spasio svog oca i prijatelje iz zatočeništva. Kad g. Drakomen shvati da je poražen, bježi. (Martin Dominić, 4. r.)

SUPERJUNAK MONOPOLYMEN

Veliki heroj cijeloga svijeta, moćni Monopolymen, posjedovao je mnoge zemlje i gradove po cijelome svijetu. Izgledom je bio dosta neupečatljiv: nikakav plašt, zaštitni znak, tek običan izgled, ali nadljudskih moći koje nije zlorabio. Bujna, svjetlucava kosa i čvrsto tijelo bili su mu dobar štit u borbi protiv zla.

Jedne večeri započeo je veliki i iznenađan sukob Monopolymena i njegovog najvećeg protivnika do sada, zloglasnog čudovišta po imenu Land.

Land je bio vrlo veliko i pohlepno čudovište koje se moglo pretvoriti u svaku boju koju bi dotaknuo. Borba je započela. Land je pobjeđivao Monopolymena, a Monopolymen je svakim napadom Landa bio sve slabiji. Svojim zadnjim snagama uspio je ustati i laserskim vidom rastopiti Landa. Pravda odnosi pobjedu! (David Vadas, 7. r.)

MAGMA SPARKMEN, HEROJ MOJE MAŠTE

Magma Sparkmen, ime je mog superjunaka. Živio je miran život na planeti Spark sve do trenutka kad ga neprijatelji nisu napali i pobijedili. Preživio je pad u toj teškoj borbi i našao se u promrzlu jezeru. Spasili su ga mještani. Najvažniji dan u njegovu životu dogodio se tek kasnije. Jednog dana, zamišljen, naslonio se na električni stup, na potrganu žicu. Od toga dana Magma Sparkmen, kad god bi ga netko naljutio, pucao bi iz sebe struju u kojoj je bila magma. Odlučio je biti na strani pravde! Izradio je željezni kostim i time naglasio svoj superjunački izgled. Borio se protiv mnogih: Šarkmena, Šegimena, Kingmena, Mokikimena. Moj heroj je nepobjediv! (Antonio Balent, 4. r.)

NEVIDLJIVI ERIK

Evilmen rodio se jedne tamne, olujne noći. U isto vrijeme munja udara čovjeka po imenu Erik. Trebalo mu je šest sati da se probudi, oživi. Nije se osjećao dobro, tijelo mu je drhtalo, ali doktori nisu ništa čudnog mogli pronaći. Jednog dana ugleda djevojčicu u opasnosti. Odlučio joj pomoći, nesvjesno je poletio. Ljudi koji su se tamo zatekli bodrili su ga pljeskom. To je vidio i Evilmen. Bio je bijesan. Srce mu se napunilo bijesom. Odlučio je poraziti novog junaka i osvojiti cijeli grad. Počeo je paliti kuće. Znao je da će tako privući Erika k sebi. Pogodio je! Erik se preoblači, maskira: crni plašt, željezna maska, crni štitnici i prsluk. U noći je bio nevidljiv. Erik i Evilmen započinju bitku. Erik iz ruke ispucava gromove, Evilmen je poražen. (Marino Horvat, 4. r.)

Mašta može svašta, a na nama je da je pokušamo iskoristiti za dobre, pozitivne stvari, za uspjehe. Vidjeti svijet kroz priliku da nešto promijenimo, učiniti boljim je pravi put uspjeha! Dopustimo svaki dan da nas mašta nasmije, da nam uljepša život! (David Vadas, 7.r.)

Literarni kufak malih majstora pera

Bijele pripreme

U mjesecu prosincu ima puno stvari kojima se veselim. Tu su darovi svetog Nikole. Taj dobar svetac mojoj braći i meni stavi darove u cipele koje su na prozoru. Lijepe darove nam donese i tata s posla. Tim darovima se jako veselim jer su uvijek omotani u velike, šarene, šuškave vreće. Veselim se i što mogu svaku nedjelju upaliti jednu svjećicu više na vijencu koji nas podsjeća da je Božić blizu. No, ipak se najviše veselim kićenju bora. Mama ga kupi na tržnici, a zatim ga svi zajedno kitimo zlatnim i crvenim kuglicama i ukrasima koje mama sama napravi. Ispod bora stavimo štalicu s puno slatkih ovčica. Kraj štalice, svake godine, nalaze se upakirani pokloni koji su najljepši jer su od srca. (Antonio Kemec, 2. r.)

Elena Zlatar, 8. r.

Katarina Varga, 7. r.

Razredna nezgoda

Na kraju je sve dobro završilo

učenice, ne primjećuje naše odmorne nestašluke. Možda bi i sve dobro završilo da je Martin uspio šutjeti. Ali ne, on kaže učiteljici: „Pogledajte okolicu ormara!“

Učiteljica se uhvatila za glavu, povisila glas, tražila krivce. Bili smo iskreni. Nakon razgovora o tome što se sve moglo dogoditi i obećanja da takve nestašluke više nećemo ponoviti, odlučili smo svi zajedno, uz učiteljčinu pomoć, sašiti rupu na vreći. Još i dan-danas nas ta vreća dobro služi, ali više na njoj ne izvodimo „trganje kičme“. (Paula Petrić, 4. r.)

Odmor je. Smišljamo novu igru u svom razredu. Joj, pa to nama barem nije teško! Već ima i svoje ime „trganje kičme“. Zvuči strašno, svi smo znatiželjni. Izvodimo je na napuhnutim vrećama punim stiropornih kuglica. Antonio je hrabro krenuo u svoj prvi skok. Odbacio se i u tom trenu čulo se: „Puukkkk!“, a zatim: „Pissssss!“ Kuglice su se raspršile na sve strane po razredu. Joj, panika! Svaki se od nas brzo primio posla, nagurali smo, koliko smo stigli, sve kuglice ispod druge vreće. Učiteljica otvara vrata

Tužaljka jednog lava

Ja sam lav. Ponekad znam biti nestrpljiv, ali to je normalno. Najveći neprijatelji su mi kamioni, automobili, dimovi iz tvornica i automobila. Najviše me smeta što sam kralj i što moram sam vladati ovim zemaljskim vrtom. Bolje je biti neki crvić ili leptirić, nego lav, „kralj“. Volim kad me dolaze posjetiti djeca, ali vam moram priznati da mi je već sve polako postalo dosadno: djeca, odrasli, novinari, sve životinje, pa čak sam dosadan i sam sebi. (Andreja Matjačić, 3. r.)

Ponekad mi je teško skupiti sve životinje na sastanak, za svaku malu stvar moram ići pogledati što se desilo i to me već polako baca u depresiju. Malo vremena provodim s obitelji i prijateljima. Dobro mi je što sam na slobodi, a ne u zoološkom vrtu. Neke moje prijatelje već su odveli. Moja obitelj se uvijek drži na oku. Obožavam kad s obitelji uzmem vremena pa trčimo. Kad sam umoran, uvijek me neka životinja živčira. Ne spavam mnogo jer imam puno posla. Nekad znam biti nervozan i tad najrađe utonem u san koji me smiri. (Noa Vadas, 3. r.)

Veter je joki

Veter puše,
ve se kolci ruše.
Dreva se vijajo,
voki strašno zavijajo.
Črepi letido joko
gledi ih dečko Koko.
Veter listije nese,
na velke pese.
(Goran Mardetko, 4. r.)

Filip Vadas, 2. r.

Moj smiješni portret

Jedna mala, radoznala glava uvijek se vrti, a oštra kosa ponekad na sve strane inatljivo strši. Dva plava oka ispod tankih obrva smiješkom gledaju, ali i suza zna iz njih često pasti jer sam na široko poznati pravi emotivac. Sitne pjegice na licu i nosu daju mi poseban čar. Rumene usne i nepravilni zubi uvijek nešto rade; ili pričaju, ili se svađaju. Tijelo mi je sitno, ali dinamično! Vrijedne ruke stalno su u pokretu, a hitre noge uskaču im u pomoć. Ništa im nije teško: ni voziti traktor, ni napisati zadaću, ni baciti loptu, ni uskočiti nekome u pomoć. U grudima mi junačko i veselo srce bije i sa mnom vam, garantiram, nikada dosadno nije. (Goran Zebec, 7. r.)

Domaća reč iz pera osmaša

Moj okinčeni kraj

Na somome severu naše domovine skril se mali, ali lepi kraj. Kraj njega tečeju Mura i Drova. Pun je zeljene trove, šumi, cvetja i dobrih ljudi. Ime mu valjda znate, Međimurje se zove, a jo sam v njemu od rođenja i nigdor nečem ziti z njega vun.

Sveti Martin na Muri je malo selo z veljkim i lepim toplicama koje su danas poznate sem nam. Dok se tam lepo skupljete i zobite na brige, morete pomalem krenuti k Štrigovi. Usput si i dobro vinčeko spijete i prepeljate se po bar jedni vinski cesti. Gornje Međimurje nas pelja k doljnjemo; k rovnim, zeljenim livadama i obdelanoj zemlji.

Glavni grad celoga Međimurja je Čakovec. V somom centru je Stori grad. Ak očete, morete se i skupati v gradskim bazenima. Ako pemo još malo niže, dojdemo do Priloka. Kaj si malo počinete, pojedete si pizzu v Rosi, a prek pota je cirkva svetoga Jakoba. Ako se prošechete malo vun groda, dojdete do Marine. Tam se morete prepeljati v čamcu, voziti na zmaju i pogledati celo Međimurje iz zroka. Dok se tak peljate po zroku, vidlji bote taki malo selo, Droškovec se zove. Ima ljepo cirkvu svetoga Roka s dvo tornje. Ako dojdete ljeti, morete potrefiti Rokovo koje traje por dni i saki pot privlječe se več i več ljudi. „V Kotoribi cug mašina fučnula“, tak nam danas popevlje Teta Liza iz Dobrave. Istina je to, kroz Međimurje je išla prva željeznička pruga. Ima moj kraj puno ljepih mesti koje je vredno videti, ali najbolje je ipak dojtii sim i videti na svoje oči kak je Međimurje lepo, zeleno, cvetičem ograjeno, a kinčiju ga Mura i Drova. (Martin Mirić, 8. r.)

Barbara Slaviček, 8. r.

Vožnja po Oporovcu

Lepi je den, sednem se na bicikljin, vozim pokraj cirkve i čuđim se kak mi je negda zgledala puno vekša, a ve kak jo rostem, ona se sam neak smanjuje. Blizu nje je i krčma „Galeb“, samo ka jo tam još nesmem iti. Pri svoji ljesi kuma Kata stojidu i ljepo se pozdovimo. Na kroju vulice je kip svetoga Ivana koji nas bronu od poplavi. To znom po pričama svojega deda Perija. Oporovec je malo selo i si se poznamo, si smo si skoraj kak sosedu. Z vrčoka mi moše Timijeva baka Kata. Dopeljam se jo i do ribnjaka. V ljeti je tu glavno kopalište. Cilo selo je moč tu nojtii; i store i mlode. Stojam pri kraju ceste, auti lječejo fljetno, tre paziti. Vročam se pomalik dimo. S druge strane je križ s Isusom. Prekrižim se. Pomaljem se kmiči. Pre zadrogi sam ne stola jer sam si peneze ni zela. Vu vatrogasnom domu svetlo sveti. To naša omladina stolnoga tenisa igra. I je, Oporovec je se osvetljeni svečicama jer bu taki Božić... Tak ljepo zgledi i blješči moje selo! (Silvija Balent, 8. r.)

Moj Droškovec

Dok si gori na bregima, vidiš pred sobom sela, vijugave pote, gorice, zlotna polja i nad sobom ftice. Sigdik po Međimurju šume i senokoše v zelenju dišidu, a i mađarski bregi se tak blizu vidiju. Kam god da ideš, ravnice su tak lepe kak ti dalko oči vide. Još sam jedno selo moraš prejtii, a vu njem je potok di se goske i race veseliju, a jarek pak dalje stihaj šuči. Znal buš da si blizu jer zvona z naše cirkve se buju oglosila, a sonce se med dvema tornjima skriilo i nikam dalje več ne moraš iti jer ljepšega kraja nigdi drugdi nemreš najti. (Kristian Lipić, 8. r.)

Luka Repalust, 5. r.

Ana Škoda, 8. r.

Lažemo li da bismo zadržali ono što istinom gubimo?

Najviše laži izrekne se u obrani

Postoje maštovite, uvjerljive laži, ali i one podle, ružne, bolne od kojih ti jednostavno stane dah kad ih čuješ. Anketa koju smo proveli u školi pokazuje nam koliko se često laži nađu u našoj blizini i koji je naš stav o laganju

Tijekom dana često izgovorimo bezazlene laži poput: „Ti si tako duhovit!“, „Mrak ti je ova narukvica“, „Izgledaš sjajno s novom frizurou!“ To su izjave kojima želimo nekome uljepšati dan. Takve laži nisu zlonamjerne, ali ipak, čemu ih izgovarati ukoliko se iskreno ne misle? Zašto jednostavno ne reći ono što mislimo? Bojimo li se reakcije druge strane? Laganje je vještina koju naučimo vrlo rano u životu. U knjigama možemo pročitati da u svojoj trećoj godini života dijete razlikuje maštu i stvarnost, razvija savjest i može izmisliti laž kako bi izbjeglo kaznu ili negodovanje roditelja. Iako roditelji smatraju da svoje mališane „čitaju kao otvorenu knjigu“, istraživanja se s time ne slažu. Pokazalo se da roditelji nisu precizni u prepoznavanju laži svoga djeteta bez obzira na njihovu dob. Zanimljiv je i podatak da djeca bez imalo poteškoća svladavaju vještinu laganja kojom prikrivaju svoje pogreške, ali laganje tipa: „Reci baki da ti se sviđa kolač koji je ispekla!“ (a unutra su orasi koje dijete ne voli) dijete usvaja teže i s više uputa. Postoje maštovite, uvjerljive laži, ali i one podle, ružne, bolne od kojih ti jednostavno stane dah kad ih čuješ. Anketa koju smo proveli u školi pokazuje nam koliko se često laži nađu u našoj blizini i koji je naš stav o laganju. Anketirali smo 30 učenika. Evo rezultata.

1) Jeste li izrekli koju laž u posljednja 24 sata?

22 ispitanika je odgovorilo DA, a 8 ispitanika NE (73% da, 27% ne)

2) Jeste li čuli koju laž u posljednja 24 sata?

22 ispitanika je odgovorilo DA, a 8 ispitanika NE (73% da, 23% ne.)

3) Jesu li vas kad uhvatili u laži?

24 ispitanika je odgovorilo DA, a 6 ispitanika NE (80% da, a 20% ne)

4) Zašto lažemo?

- a) zbog straha – 3, odnosno 10%
- b) da bismo izbjegli svađu – 4, odnosno 13%
- c) zbog obrane – 13, odnosno 43%
- d) ne želimo da se dozna istina – 5, odnosno 16%
- e) želimo nekog povrijediti, blatiti – 5, odnosno 16%

5) Kako reagirate kad uhvatite nekoga u laži?

- a) tužno – 8, tj. 26%
- b) ravnodušno – 12, tj. 40%
- c) uvrijeđeno – 10, tj. 33%

Koliko god nas laži okruživale, nekog više, nekog manje, živimo u svijetu u kojem se još uvijek najviše cijeni iskrenost. Tako mora i ostati! Zamislite svijet u kojem govoriti istinu nije uobičajeno? U takvom svijetu carovalo bi nepovjerenje prema svemu i svačemu. A ako malo bolje razmislimo, sve važnije stvari koje želimo napraviti u životu temelje se na povjerenju. Zašto onda uopće i lažemo?

Anketu i temu osmisli: Mateja Jambrović, 8. r.

Neizostavna školska „pomagala“

Velike tajne malih šalabahtera

Prije ispita sakriju se unutar rukava, u džepove ili tajne pretince u pernicama. Usred ispita, s podignutom rukom u zraku i umiljatim glasom, moli se gumicu za brisanje, a zapravo prevrćemo po šalabahteru tražeći odgovor

Jedno od skloništa za šalabahter je i pernica

Nije tetovaža, nego šalabahter

Sljedeći sat pišemo ispit! Većina učenika marljivo se primi posla. No, varate se ako mislite da su se, u nastavku ove priče, svi uhvatili učenja gradiva. Ne, neki se angažirano bacaju na pisanje šalabahtera, „podsjetnika“ koji će im poslužiti prilikom testa. Svaki sa sobom, sljedećeg jutra, nosi u školu te male, sitne papiriće s ispisanim dijelovima koje se provjerava. Prije ispita, sakriju se unutar rukava, u džepove ili tajne pretince u pernicama. Usred ispita, s podignutom rukom u zraku i umiljatim glasom, moli se gumicu za brisanje, a zapravo prevrćemo po šalabahteru tražeći odgovor. Kako bismo se dodatno osigurali, na rubove klupa ispisuju se formule, godine, definicije... Ovo su samo neka, manje-više svima poznata mjesta za skrivanje šalabahtera i ovdje ova uvodna priča i završava. Sve ostale naše male, učeničke tajne neka i ostanu tajnama, slažete se?! Na učiteljima je da ih otkriju! Pitanje koje smo postavili ekipi u školskim klupama bilo je: „Jesu li u našoj školi šalabahteri in?“ U anketi je sudjelovalo 40 učenika viših razreda jer su oni i najveći potrošači šalabahtera.

Koristiš li šalabahter kod pismenih provjera?

40% učenika odgovorilo je NE

25% učenika odgovorilo je DA

35% učenika odgovorilo je PONEKAD

Smatraš li opravdanim korištenje takvih «ilegalnih aktivnosti» za dobivanje pozitivne ocjene?

25% učenika odgovorilo je NE

65% učenika odgovorilo je DA

10% učenika odgovorilo je PONEKAD

Kakvi sve šalabahteri postoje?

Najviše se primjenjuje pisanje po klupama, stolicama, rukama, gumicama, papirićima, pernicama, plakatima, papučama, ploči, zidu, radijatoru...

Bilo je tu i šaljivih odgovora, tipa: mali, veliki, srednji, vjeronaučni, hrvatski, opasni, laki te pisanje šalabahtera na mobitelu i na plafonu što pokazuje maštovitost učenika naše škole.

Na kraju ove šalabahterske priče da se naslutiti da je zapravo veliki rizik osloniti se na šalabahtere. Ali pitanje koje mi ne da mira jest zašto smo zapravo prisiljeni pisati ih?! Nismo li možda preopterećeni opsegom gradiva, viškom informacija koje nam se svakodnevno daju? No, dok ne dobijem odgovor na to pitanje, ostaje nam jedan provjereno dobar način dobivanja dobrih ocjena, a on glasi: učite, učite i samo učite, jer za razliku od šalabahtera, znanje vam nitko ne može oduzeti!

Anketu i temu osmislila: Martina Kobal, 8. r.

Snimio: David Vadas

Za koji je nastavni predmet najlakše napisati šalabahter, a za koji najteže?

Anketa je pokazala da je najlakše napisati šalabahter za biologiju (prirodu), kemiju i vjeronauk, (jedan od šaljivih odgovora bio je za tjelesnu i zdravstvenu kulturu), dok je najteže napisati šalabahter za hrvatski jezik, matematiku, njemački jezik i tehničku kulturu.

Koji učitelj/učiteljica ima najbolji dar za otkrivanje šalabahtera?

Većina učenika složila se oko učiteljice engleskog jezika, Sanje Kišić te oko učiteljice njemačkog jezika, Martine Kečkeš, a dobili smo i zanimljiv odgovor od jednog učenika koji glasi: «Niti jedan učitelj nema dar za otkrivanje šalabahtera, samo treba pametno prepisivati i nitko te neće uhvatiti.»

Koje se kazne dobivaju kad je šalabahter otkriven?

To su najčešće jedinice, oduzimanje testa, smanjivanje bodova ...

KRETANJEM DO ZDRAVLJA

Zdrave dionice na poljskim putevima

Učenici su, od prvog do osmog razreda, pokazali zavidnu brzinu i motiviranost u jesenskom krosu

Uzrečicu „Kretanjem do zdravlja“ oživjeli smo u ponedjeljak, 11. listopada 2010. godine. Maglovito vrijeme s kratkotrajnim sunčanim zrakama pratilo nas je kroz cijelu utrku koja se, kao i svake godine, odvijala u blizini škole, a dijelom i po poljskim putevima. Učenici su, od prvog do osmog razreda, pokazali zavidnu brzinu i motiviranost kroz svoje otrčane dionice. Pohvala svim sudionicima, a čestitke najbržima!

Zabilježila: Martina Kobal, 8.r.

Snimio: David Vadas

Krenimo redom:

učenice 1. i 2. razreda: 1. Mihaela Kočiš, 2. Klara Madić, 3. Sara Vargek

učenici 1. i 2. razreda: 1. Antonio Kemec, 2. Sebastijan Bartolić, 3. Leon Bižupić

učenice 3. i 4. razreda: 1. Helena Vlah, 2. Tajana Sokač, 3. Lara Kemec

učenici 3. i 4. razreda: 1. David Kemec, 2. Marko Balent, 3. Antonio Balent

učenice 5. i 6. razreda: 1. Tina Novak, 2. Magdalena Mikec, 3. Katarina Škoda

učenici 5. i 6. razreda: 1. David Vlah, 2. Filip Tota, 3. Emanuel Madić

učenice 7. i 8. razreda: 1. Mateja Jambrović, 2. Tajana Židov, 3. Doris Bermanec

učenici 7. i 8. razreda: 1. Martin Mirić, 2. Stjepan Matjačić, 3. Kristian Lipić

Trčalo se i pokraj kukuruzišta

Najbolji su se okitili medaljama

Damir Žegarac

Pola sata vježbanja na dan za miran san

Izležavanje na krevetu, tupo višesatno sjedenje za računalom i nesvjesna ovisnost o Facebooku ili jednostavno, svježi zrak i neka zdrava, tjelesna aktivnost? Što birate? Nismo proveli anketu, ali bi odgovori zasigurno ispali šaroliki, usprkos tome što nam se samo jedan odgovor nameće kao ispravan, poželjan i kvalitetan.

O korisnosti tjelesne aktivnosti, o svome radu, o našim satovima TZK-a porazgovarali smo s učiteljem tjelesne i zdravstvene kulture Damirom Žegarcem.

Učitelju, molim vas za kratki šalabahter o tome kako ispravno trčati? U čemu najčešće griješimo? Je li dovoljno samo dizati noge u zrak?

Trčanje je prirodni oblik čovjekova kretanja, a ostvaruje se odrazom od podloge. Pojedini dijelovi tijela: ruke, noge, trup moraju biti dobro povezani u kretanju. Potrebno je paziti na pravilno postavljanje stopala na podlogu, pravilan rad ruku i na držanje tijela. Greške su različite i treba ih na vrijeme uočiti i ispraviti.

Otkrijte nam formulu kako dotrčati do rezultata kakve je postigla naša kolegica i državna prvakinja Mateja Jambrović?

Mateja ima pravi odgovor, a formula je puno rada, truda, odricanja, volje, želje i ambicija.

Koje sportske aktivnosti učenici najviše vole?

Tu su na prvom mjestu sportske igre (nogomet i odbojka), elementarne igre na početku sata i štafetne igre.

Kako bi za vas izgledao idealan sat tjelesne i zdravstvene kulture?

Sat na kojem učenici nauče nešto novo i zadovoljni krenu na idući sat. Sat na kojem učitelj nauči nešto novo o svojim učenicima. Sat organiziran tako da su učenici angažirani u potpunosti, u tjelesnom i psihičkom pogledu.

Kakvim se postignutim uspjesima na natjecanjima može pohvaliti naša škola?

Svake godine naša škola sudjeluje na županijskim natjecanjima i to iz nogometa, stolnog tenisa, atletike i krosa. Postižemo vrlo

dobre rezultate s obzirom na to da smo škola s vrlo malim brojem učenika i bez dvorane.

Koje su sve korisnosti bavljenja sportom?

Prije svega utjecaj na očuvanje i unapređivanje zdravlja, skladan razvoj svih čovjekovih osobina, povećanje ljudskih sposobnosti.

Je li zaista pola sata vježbanja dnevno, kako neki govore, dovoljno za dobru kondiciju i zdravlje?

Svakodnevno vježbanje je od velike važnosti u današnje vrijeme, jer suvremeno društvo karakterizira izrazito smanjena tjelesna aktivnost, tzv. sjedilački način života. Preporučio bih svima barem pola sata vježbanja dnevno (hodanje, trčanje, rolanje, plivanje, aerobik...), jer nedostatak kretanja se ne može nadoknaditi nikakvim drugim sredstvima. Svaki početak je težak. Mladima bih preporučio da se što više bave sportom, i ono što je najbitnije, da u njemu uživaju.

Slažete li se s izrekom „U zdravom tijelu zdrav duh“?

U potpunosti! Tjelesnim vježbanjem direktno utječemo na poboljšanje zdravlja, a time i na duh.

Tko su vam sportski uzori?

Dražen Petrović zbog ogromne volje za radom i napredovanjem.

Ima li u našoj školi netko takav potencijal?

Ima, a vi pogodite tko...

Propitkivala: Katarina Varga, 7. r.

Kretanje s povezom na očima

ONO ŠTO NEMAMO ČINI NAS JAČIMA

Zajedničkim snagama OŠ Donji Kraljevec i OŠ Draškovec, 23. prosinca, provele su u sportskoj dvorani Paraolimpijski školski dan. Kroz brojne aktivnosti trenera i animatora (intervju, slušanje bajke, gledanje filma „Peking 2008.“, kretanje s preprekama – povez i štake, igranje stolnog tenisa iz sjedećeg položaja) pokušali smo pobliže upoznati osobe s invaliditetom, naučiti nešto više o paraolimpijskim sportovima. Posebno nas se dojmio meč u stolnom tenisu kojeg su odigrali naš vrsni osmaš Kristian Lipić i hrvatski paraolimpijac Zoran Križanec. Sam moto projekta “Tko se igra, taj se voli” govori da kroz igru i sport najbrže zaboravljamo na razlike. (Mateja Jambrović, 8. r.)

Nije važno samo živjeti, već je važno kako se živi! Sport nam nudi zdravlje, natjecateljski duh, osjećaj važnosti, putovanje, uzbuđenje u igrom, sudjelovanje u akciji, odličnu zabavu! Prepustimo se igri, jer sport jest igra! Ljubav prema sportu je izrazito lijepa osobina koju treba njegovati.

SANJAM OLIMPIJSKE IGRE !

Mateja se utrkuje s vremenom

Ovo je bila njena godina! Nizala je uspjeh za uspjehom, a sjećam se i veselja koje se prosipalo razredom zbog svih njenih nevjerojatnih rezultata! Na državnom prvenstvu za mlađe juniorke u Zagrebu, ponovo je bila najbrža na 60 metara, a među starijim suparnicama po treći puta u tjedan dana oborila je državni rekord na 60 metara

Kakav je osjećaj obarati rekorde i istovremeno imati sve petice u imeniku? Kako to uspijevaš?

Uz sport se u mojim godinama veže i škola, koja mi je isto tako bitna. Sve sam razrede, uključujući i ovo polugodište, dosad završila s odličnim uspjehom. Naravno, to je osjećaj ponosa i zadovoljstva. Uspijevam tako što dosta lako pamtim gradivo pa mi bude lakše jer mi je dovoljno tek par puta prije testa sve pročitati.

Tvoja prva medalja, sjećanja?

Hm, bilo je to prije nekih 8 godina. Tada sam imala 6 godina, a braća su me povela sa sobom na kros u Čakovec. Trčala sam za prve razrede i bila sam prva! Tako je sve krenulo.

Koje su ti omiljene sprinterske discipline?

Najviše volim kratke staze. To znači one od 60 metara i 100 metara gdje postižem svoje najbolje rezultate.

Tvoju volju, snagu, upornost shvatila sam tek na zajedničkom maturalcu kad si svakog jutra marljivo trčala obalom dok smo mi ostali jedva ustajali iz kreveta par sati kasnije...Otkud to u tebi, ta discipliniranost? (Smijeh) Pa to se stekne, dođe samo po sebi kad si toliko godina u nekom sportu, samo je potrebna želja i volja i sve se može, granice ne postoje!

Osim atletike, bi li se voljela baviti još nekim sportom u budućnosti?

Možda akrobatskim rock'n' rollom ili latinoameričkim plesovima.

Tvoji sportski snovi ovako izgledaju...

Veliki cilj koji sam si postavila, o čemu maštam je sudjelovati na Olimpijskim igrama.

Koliko vrhunski rezultati kakve postižeš zahtijevaju odricanja u životu i koliko tjedno vremena provodiš trenirajući?

Iskreno govoreći, oduzimaju dosta

vremena, ali nije teško, nije uzaludno kada nešto voliš! Tjedno provodim oko 6 sati trenirajući; kombiniram treninge u Čakovcu pod vodstvom trenera i treninge doma s tatam.

Kakav je osjećaj nositi se s tako fantastičnim uspjehom? Osjećaš li odgovornost u sebi kroz nastupe?

Da, dosta je teško jer svaki puta od tebe očekuju isti takav sjajan plasman.

Jesi li imale kakve ozljede tijekom svoje šestogodišnje karijere?

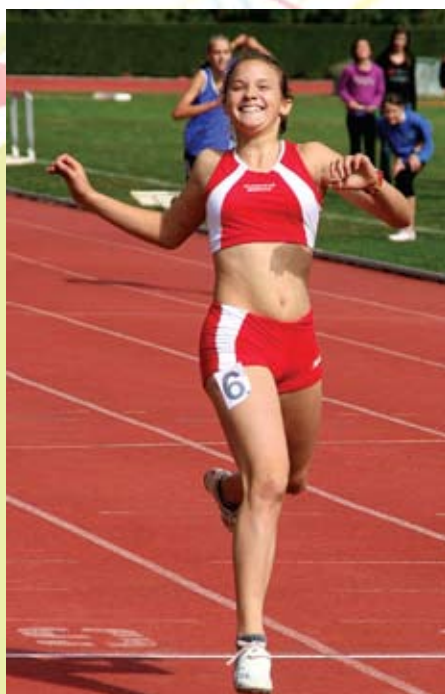
Hvala Bogu nisam imala nikakvih ozljeda, nadam se da ću takve sreće biti i u budućnosti!

S obzirom da se natječeš na važnim natjecanjima, koliko voliš putovanja?

Pa volim ih jedino zbog ekipe i društva, inače ne.

Intervjuirala: Barbara Slaviček, 8. r.

Fotografije iz arhive obitelji Jambrović

Na atletskoj stazi

Mateja voli obarati rekorde

Anketirala: Margareta Slaviček, 7. r.
Snimio: David Vadas

Sport i igre svi volimo, no za neke je sport izraz života. U nastavku ove sportske stranice predstavljamo ekipu naših sadašnjih i budućih, potencijalnih rekordera: Mateju Jambrović, Luku Repalusta, Tajanu Židov, Filipa Vadasa, Luku Orehovca, Alena Jakupeka Strbada, Jakova Slavičeka i Kristiana Lipića.

OPIŠI SE U TRI RIJEČI:

Luka: malen, sitan, dinamitan
Tajana: brza, spontana, osjećajna
Filip: zovem se Filip
Luka: Čukovčanin, dobar učenik
Alen: odličan učenik, košarkaš
Jakov: dobar, lijep, šaljiv
Mateja: brza, smiješna, zabavna
Kristian: samouvjeren, društven, iskren

DOPUNI: SPORT JE ZA MENE...

Luka: nešto bez čega ne mogu živjeti.
Tajana: sreća, najveći užitak.
Filip: važan zbog zdravlja.
Luka: nešto najljepše na svijetu.
Alen: zdrav život.
Jakov: život.
Mateja: jedna od triju najvažnijih stvari na svijetu!
Kristian: za sada samo igra i dobra zabava.

KOLIKO JE VEĆ GODINA SPORT SASTAVNI DIO TVOGA ŽIVOTA I ŠTO TRENIRAŠ?

Luka: Sport je već 5 godina sastavni dio mog života, a treniram karate.
Tajana: Sportom se bavim pet godina, treniram atletiku.
Luka: Treniram nogomet već dvije godine.
Alen: Godinu dana treniram košarku u KK Prelog.
Jakov: Već 7 godina treniram jahanje.
Mateja: Treniram šest godina atletiku.
Kristian: Tri godine treniram stolni tenis.

NAJLJEPŠI DIO TVOJE SPORTSKE PRIČE DOGODIO SE...

Luka: kad sam položio narančasti pojas.
Tajana: s osvajanjem prve zlatne medalje.
Filip: kad smo se slikali za kalendar i novine.
Luka: kad me trener pohvalio.
Alen: kad mi je trener rekao da ću zaigrati svoju prvu utakmicu.
Jakov: osvajanjem zlatne medalje.
Mateja: kad sam srušila državni rekord.
Kristian: dva puta osvojeno treće mjesto na državnom prvenstvu (Pag, Osijek).

POHVALI NAM SE OSVOJENIM PRIZNANJIMA!

Luka: Osvojio sam tri karate pojasa te sedmi i osmi Q.
Tajana: Imam 16 medalja, još više majica i nekoliko stvarčica osvojenih

Predstavljamo draškovečke sportske nade

Za početnike trenerova pohvala, za napredne medalje

na natjecanjima.

Filip: Budući da sam početnik, najviše mi godi pohvala trenera.

Alen: Trenerova pohvala mi je za sada najveće priznanje.

Jakov: Zlatna medalja.

Mateja: Državna sam rekorderka na 60 metara u dvorani, međimurska rekorderka na 100 metara, 200 metara te 4x100 metara.

Kristian: 13 medalja i 5 pehara

ŽELIM, ŽELIM DA MI SE OSTVARI ...

Luka: postati vrhunski karatist.

Tajana: Olimpijske igre.

Filip: da dođem do crnog pojasa.

Luka: postati najbolji igrač.

Alen: da KK Prelog jednog dana osvoji prvo mjesto u ligi mladih kadeta.

Jakov: dobiti barem još tri medalje.

Mateja: da budem zdrava te da uspijem doći do onih najviših, svjetskih natjecanja, te na kraju san svakog sportaša - Olimpijske igre!

Kristian: zaigrati u Prvoj hrvatskoj ligi i nastupiti za reprezentaciju.

KADA BI MOGAO ODABRATI JEDNU OSOBINU SUPERJUNAKA IZ FILMOVA I CRTIĆA, KOJA BI TO OSOBINA BILA?

Luka: Odabirem Supermana jer je nezaustavljiv i nepobjediv.

Tajana: Dobrota bi bila osobina koju bih odabrala.

Filip: Volio bih letjeti.

Luka: Izabrao bih hrabrost.

Alen: Bila bi to hrabrost.

Jakov: Betman.

Mateja: Odabrala bih osobinu ptice Trkačice, njezinu brzinu!

Kristian: Chuck Norris i Johnny Bravo.

O ČEMU NAJČEŠĆE RAZMIŠLJAŠ ZA VRIJEME TRENINGA?

Luka: Za vrijeme treninga najčešće razmišljam o vodi jer sam uvijek jako žedan.

Tajana: Kada trčim, ne stignem ni misliti, samo se usredotočim na trku

Filip: Na treningu razmišljam samo o tome kako nabolje izvesti svaku vježbu.

Luka: Razmišljam o pobjedi.

Alen: Kako što bolje obaviti trenerov zadatak.

Jakov: Pokušavam biti što koncentriraniji.

Mateja: Za vrijeme trčanja u glavi mi se vrti samo jedan film, tako da nemam vremena, ali ni živaca misliti o nečemu drugomu osim koncentracije na samu trku!

Kristian: Na koji način pobijediti protivnika.

Upornost je bitna osobina za uspjeh, a naše sportske zvjezdice su dokaz koliko se može daleko dogurati ako se okrenete radu, zalaganju, volji i trudu koji uložite. Ništa nije jednostavno, svaki put ima svoje prepreke, poteškoće, ali uz upornost ni najteži cilj nije nedostižan!

Izlet za pet!

KOMENTIRAMO, KOMENTIRAMO:

Melani Mihocek (5. r.): „Sjajna predstava! Uf, Matilda je nevjerojatna, kako samo koristi svoje moći i pokreće zidove, spužvu na ploči. Oduševljena sam!“

Marija – Magdalena Sokač (5. r.): „Bilo je smijeha, ali i lijepih, nježnih scena. Iz cijele predstave, izdvajam prizor kada je učiteljica posvojila Matildu i postala joj majka. Zaslužila je to Matilda jer je učiteljica jedina prema njoj pokazivala razumijevanje, pažljivost i ljubav.“

Goran Zebec (7. r.): „Predstava ima snažnu pouku: djevojčica voli knjige i uživa u njima usprkos zabranama svoje obitelji. Najsmješniji mi je bio Matildin otac sa svojom čupavom kosom!“

Doris Bermanec (8. r.): „Predstavi dajem ocjenu pet jer sam uživala u njoj. Žao mi je što nije i dulje potrajala od 40-ak minuta. Najviše sam uživala u dijelu kada ravnateljicu Grdobinu odvođe u zatvor. Time je konačno dobila zasluženu kaznu za sve svoje zločestoće koje je izvodila.“

Stjepan Vugrinec (5. r.): „Predstava je bila jako smiješna. Posebno sam uživao u prizoru kada Matilda svome bratu svlači hlače. Naš smijeh je potrajao dugo, dugo...“

Petar Mardetko (6. r.): „Već dugo nisam gledao tako zanimljivu predstavu. Žalosno je bilo gledati kako prema pametnoj djevojčici roditelji pokazuju nerazumijevanje i nebrigu. Mislim da je Matildina gluma bila najuvjerljivija i da ju je odglumila bez greške.“

Stigavši u Čakovec, iskoristili smo malo slobodnog vremena do početka kazališne predstave „Matilda“ i svi se raspršili poput razigranih ptica po trgu

Prvo skraćena nastava, a zatim izlet. Idealno!

9. studenog bio je moj dan iz snova! S velikim nestrpljenjem i željom dočekao sam i taj dan. Jutro i školske radne obveze brzo su projurile i eto nas već u autobusima spremnima za polazak. Put je bio kratak i zabavan, pun glazbe, pričanja i druženja.

Stigavši u Čakovec, iskoristili smo malo slobodnog vremena do početka kazališne predstave „Matilda“ i svi se raspršili poput razigranih ptica po trgu. Iako smo imali toga jutra školsku užinu jer naša kuharica Mirica se potrudila da ne odemo na put gladni, mirisima brze hrane jednostavno nismo mogli odoljeti! Odmah smo napravili ogromne kolone ispred kioska, nakupovali vruće i slasne hot-dogove, hladne sokove i zatim krenuli u razgledavanje grada. U jednom međimurskom trgovačkom centru za oko su nam zapale pokretne stepenice i lift i tu smo se uživjeli u igru. Prodavačice su nas odmah zamijetile i samo se nasmijale. Čašćenje smo završili s par kuglica sladoleda i zatim krenuli put Centra za kulturu. Cure su pak slobodno vrijeme najviše iskoristile za isprobavanje raznoraznih parfema, tako da su mirisale po najrazličitijem cvijeću. S kartom u ruci svaki od nas zauzeo je svoje mjesto u dvorani. U predstavi „Matilda“ smo svi uživali jer je bila poučna, a i jako su nas se dojmili glumci, njihovi kostimi, brzi govor i njihova zabavnost. Poslije predstave podijelili smo se u tri grupe i krenuli put razledavanja Muzeja Međimurja, upoznavanja lokalne novinske redakcije, a jedna grupa učenika posjetila je i franjevce. Izlet je bio kratak, ali jako zabavan.

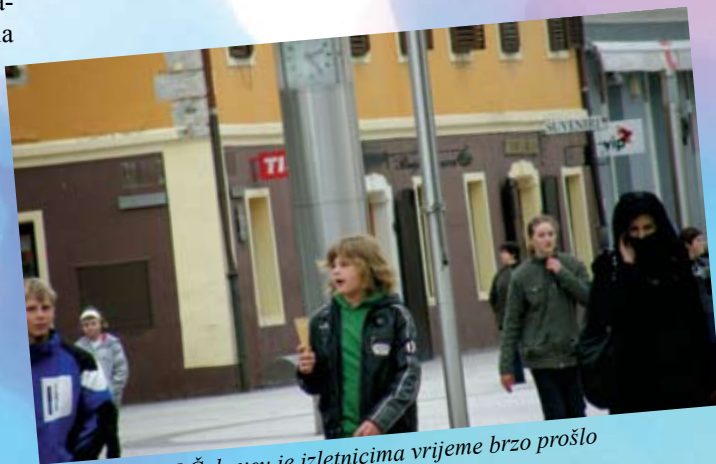
Dajem mu ocjenu pet!

(Luka Repalust, 5.r.)

Sestre preuzele kuhinju u samostanu

Ulazimo u franjevački samostan. Kratko upoznavanje i fra Josip započinje svoju priču. Saznali smo da su sestre 1965. godine preuzele sakristiju i kućanske poslove u franjevačkom samostanu. Bile su to: sestra Ambrozija Bernatović, sestra Regina Marjanović i sestra Kornelija Miletić. U početku im je bilo neobično dok se nisu priviknule na običaje i specifični međimurski govor, a i za župljane je bila velika novost susretati redovnice u ovim krajevima. Sestre su u samostanu vodile kuhinju, čistile prostorije, uređivale rublje, obrađivale vrt, vodile župnu katehezu...

Usput smo razgledavali samostan, a glavnog oltara nije bilo jer je trenutno na restauraciji. Uz povijesni dio, saznali smo dosta i o samom pozivu, tj. kako postati franjevac. Otkrio nam je kako je u mladosti želio biti automehaničar. (Elena Zlatar, 8. r.)

U Čakovcu je izletnicima vrijeme brzo prošlo

Oružje i zlatnici nadohvać ruke

Grupa učenika, zajedno sa svojim učiteljicama, obišla je Muzej Međimurja u Čakovcu. Muzej je smješten u utvrdi Staroga grada i čuvar je bogate povijesti Čakovca i Međimurja. Uz vodstvo voditeljice vidjeli smo i obišli mnoge odjele: arheološki, kulturno-povijesni, etnografski odjel, zatim likovnu galeriju s Memorijalnom zbirkom Ladislava Kralja Međimurca, izložbeni salon i stručnu knjižnicu. Razgledavanje smo započeli od ljudi, prezentirali su nam što su nekada radili, kako su živjeli. Šetnja kroz te prošle godine dovela nas je zatim do ratova. Vidjeli smo mnogo oružja i stvari iz ratova, a zatim i sobu gdje su bila pisma. Bilo je tu i dosta starih vaza, vojničkih kaciga, starih spomenika, zlatnika. Posjet muzeju bio je zanimljiv i poučan! (Antonio Bartolić, 6. r.)

I roditeljima su u učenju pomagali roditelji

Kaže se da svaka dobra kuharica ima neke tajne svog uspjeha! Tako postoje, vjerovali ili ne, i tajne uspješnijeg učenja!

Sjedam za stol, a preda mnom neprivlačno strši poveći papirni brežuljak bilježnica i knjiga. Počinjem učiti, čak unesem i volju u svoj rad. Roditelji me mjerkažu s odobravanjem!

Ali, stižu problemi; pročitanoj tekstu iz hrvatskog jezika ne znam izreći temu, aaaaau, gradacija, što je to, kad smo to učili, riješeni matematički zadatak po rješenju na kraju udžbenika ne ispada dobro riješen, u čemu griješim, radna bilježnica iz kemije je nevjerovatno teška za riješiti, itd. Kako si pomoći u takvoj situaciji i izbjeći loše ocjene? Za odgovore smo prvo pitali naše učenike. Evo odgovora naših mudrijaša:

Tadej Žerdin, 7. r.: Kada učim, zatvorim se u sobu jer volim mir i tišinu oko sebe. Lektiru čitam glasno jer tako bolje upamtim radnju i likove. Za test iz njemačkog jezika učio sam 3 sata i dobio 3... Slučajnost ili ne, ne znam. Roditelji mi pomažu samo kad mi treba nešto pojasniti ili me ispitati. Joj, mana mi je što često zaboravim napisati zadaću.

Marin Snopek, 7. r.: Ja baš ne znam učiti. Izdvojim do sat vremena maksimalno na pisanje zadaća i učenje gradiva. Moja soba mora biti uvijek topla dok učim i pišem zadaću. Za odličnu ocjenu treba dobra koncentracija, jako dobro pamćenje i duže učenje. U učenju mi pomaže mama, tata i sestrčina. Pomažu mi najviše dok imam neki test ili nešto slično. Često zaboravim napisati domaću zadaću, ne znam razlog jer uvijek imam vremena napisati je.

Patricija Božić, 6. r.: Kad učim, televizor, radio i računalo moraju biti ugašeni. Trudim se koncentrirati na pročitano i polako si čitam rečenice jer ih tako lakše pamtim. Mama mi uvijek u sobu dosene nešto slatko za pojesti jer tako lakše i bolje učim. Mama veli da je i ona, kao dijete, učila uz pomoć svojih roditelja. Tata se slaže i pridodaje da su znali nekad svi u obitelji zajedno sjesti i zatim bi otvorili knjigu i čitali. Iako je bilo siromaštvo, škola je i nekad bila važna.

Valentina Balent 7. r.: Znam učiti, ali ne učim dugo ni puno, osim kad se nakupe ispitivanja i testovi. Učim u sobi s uključenom linijom i ponavljam u sebi. Razlika u učenju za dobru i odličnu ocjenu je velika. Npr. kad učiš za dobru ocjenu gradivo si jednom pročitaš, prođeš sve i to je to, a kada učiš za odličnu ocjenu radiš to duplo više puta i više vremena provedeš uz knjigu.

Barbara Lončarić, 5. r.: Nakon povratka iz škole i kraćeg odmora, krećem na učenje. Mama je često uz mene kad učim, pišem zadaće. Ne bi bilo slabih ocjena da svi redovito učimo, pišemo zadaće, tražimo pomoć učitelja i roditelja kad ne razumijemo neko gradivo. Kad jednom počneš sa slabim ocjenama, teško je vratiti volju za rad u sebe.

Anketirao i snimio:
David Vadas, 7. r.

Dvije, tri o učenju

Učenje možemo jednostavno definirati kao proces stjecanja znanja koja nam trebaju i uz pomoć kojih možemo kvalitetnije i bolje živjeti. U školi ne trebamo samo stjecati znanja iz određenih predmeta već i vještinu samog učenja («naučiti kako učiti») te razviti naviku učenja i pozitivan stav prema učenju. U okviru škole učenje treba biti organiziran oblik stjecanja znanja, vremenski planiran, a da bi bilo učinkovito učenje treba biti «aktivno» - učenje sa smislom i razumijevanjem. Stoga je s djetetom važno uvježbati neku od dobrih i provjerenih metoda učenja. Jedna od metoda koja se pokazala vrlo uspješnom je ČPČPP metoda učenja.

Prvi korak (Č) = čitati letimično

Letimičnim čitanjem se dobiva pregled prije no što se upustite u pojedinosti sadržaja koji učite. Načini dobivanja pregleda su čitanje predgovora i sažetka, brzo prelaženje teksta, čitanje naslova i podnaslova, pregledavanje crteža i slika uz tekst.

Primjer: Ako prije slaganja puzzela vidite cijelu sliku mnogo ćete lakše sastaviti pojedine dijelove. Isto tako, ako letimično pročitate tekst prije nego počnete proučavati detalje puno ćete se lakše snalaziti u sadržaju i razumjet ćete cjelinu.

Drugi korak (P) = pitati se

Prije nego što počnete s detaljnim proučavanjem teksta postavite si pitanja koja će vas usmjeriti. Npr. pred vama je knjiga o seljačkoj buni koju je vodio Matija Gubec.

Postavite si pitanja: Što znam o seljačkoj buni? Gdje i kada se dogodila? Zašto se dogodila?

Ovim korakom se dobiva bolja koncentracija i motivacija. Postavljajući si pitanje za vrijeme učenja pripremate se za test ili ispitivanje.

Treći korak (Č) = čitati pažljivo i usredotočeno

Čitanje je korak koji će vam oduzeti najviše vremena, ali nije nužno i najvažniji.

Da bi se postigli rezultati prilikom čitanja važno se držati ovih pravila:

1. Koncentracija. Obje noge trebaju biti na podu i čitajte što brže možete.
2. Pronaći glavnu misao. To je prva razina pri čitanju, ako ne pronađete glavnu misao druge razine vam to neće moći nadoknaditi.
3. Podcrtavati i označavati ono što treba zapamtiti i što pri ponavljanju želite

uočiti na prvi pogled.

4. Reakcija. Aktivno čitati znači uvijek se podsjećati da želite razumjeti i zapamtiti pročitano.

5. Pamti tablice i druge prikaze.

Četvrti korak (P) = pamti

Dva su vrlo učinkovita načina pamćenja:

1. Pamti preporučujući vlastitim riječima. Kada završite s čitanjem poglavlja ili knjige koje učite prepričajte svojim riječima tekst te ćete tako povećati razinu zapamćenog.

2. Pamti zapisivanjem bilješki na rubnicima. Tijekom čitanja bilježite vlastite primjedbe o glavnim mislima uz rub stranice.

Peti korak (P) = ponavljati

Ponavljanje je bitna točka ČPČPP metode. Još jednom letimično prijedite naslove i pokušajte se prisjetiti najvažnijeg na način da pogledate svoje bilješke. Ponavljati je potrebno u određenim razmacima, nema smisla pretjeranim štrebanjem odjedanput pokušati iznuditi uspjeh. Svaki korak ove metode važan je za uspješno učenje. ČPČPP metoda vam može pomoći da učinkovitije učite, ali kao i svaki drugi način učenja zahtijeva određeno vrijeme i trud. No, ohrabrujuće je da što više učite bolje ćete pamti, jer nakon nekog vremena izvježbat ćete metodu i steći naviku učenja.

Pripremila: Andrea Panić, pedagoginja škole

RAZGOVORNI KUTAK ZA PRVAŠIĆE

Cijelo smo ljeto s velikim nestrpljenjem čekali početak škole da i mi konačno postanemo đaci! Ali, bilo je i straha u nama što će se dogoditi s našim barbicama, medvjedićima, legačima i ostalim igračkama kada odemo u školu. Razveselila nas je naša učiteljica kada nam je rekla da u našoj učionici ima mjesta i za njih! Taj dio učionice je prekrasan, razigran, pun naših igračaka i zovemo ga igraonica. Imamo i svoj kutić za čitanje pun naših omiljenih slikovnica i knjiga. Sami smo napravili svoje lutkarsko kazalište. Kad god se pojave problemi, sjednemo u krug na naše cvjetice i strunjačice i tragamo za najboljim rješenjem. Svaki ponedjeljak proučavamo tjedni plan rada što nam je učiteljica pripremila i dopunjujemo ga svojim idejama. Svaki uspjeh je nagrađen smajlicima i tome se posebno veselimo. Imamo ih puno što znači da smo pravi đaci prvaci. (učiteljica Ksenija Dukarić i prvašići)

Prisluškivali smo kratki razgovor nekolicine prvašića krajem prvog polugodišta:

Klara: U školi je jako lijepo, puno sam već toga naučila. Veselim se zimskim praznicima koji nam stižu. Pomagat ću mami peći kolače. Zajedno s obitelji kitit ću bor, pjevati božićne pjesme. To su mi najljepši dani u godini jer smo svi zajedno, svi smo veseli. Za praznike idem na Sljeme, veselim se sanjkanju i bijelom snijegu.

Adriano: Volim praznike, igranje play stationa s mamom i tatom, igranja šaha s tetom Slavicom.

Domagoj: U školi mi je lijepo, puno sam naučio, a i prijateljio se još više s prijateljicama i prijateljima iz vrtića. Veselim se praznicima i dužem spavanju. Veselim se kićenju bora i poklonima ispod bora. S Nikolom i Davidom ću se puno grudati, sanjkati i klizati ako padne bijeli snijeg.

Abel: Volim matematiku. To je jako zanimljiv predmet. Volim i našu učiteljicu jer je jako dobra. Nakon nastave idem kući autobusom. Živim s mamom, tatom i dva brata.

Fran: Za Božić kitim bor, igram se na Isusovoj slamici, otvaram darove pod borom. Volim bakine božićne kolače. Nakon Božića stiže nam i Nova godina. Tada si svi čestitamo. Ja svima uvijek zaželim sve najbolje!

Na kratkoj poduci kod novinara „Međimurskih novina“

Ljudi vole čitati o tome da je drugima gore

Najveće priznanje koje novinar može dobiti jest kad te ljudi nazovu i poistovjete se s člankom koji si napisao ili te pohvale

Uzbudjenje na ulazu u redakciju

Savjeti urednika pomno su se slušali

Koliko imate novinara u redakciji?

Danas Međimurske novine imaju ukupno 15 zaposlenika, te više vanjskih suradnika i kolumnista. Svi zajedno doprinose zajedničkoj ekipi koja svakog utorka pred brojne čitatelje donosi novi broj novina.

Koje teme ljudi najviše vole čitati?

Kad je kriza, ljudi jako vole čitati da je drugima još gore jer onda sami sebi time pomalo olakšaju misli. A kad je dobra situacija, vole čitati lijepe, pozitivne stvari koje se događaju.

Ima li u Međimurju puno dobrih novinara?

Pa, to zapravo čitatelji procjenjuju. Najveće priznanje koje novinar može dobiti jest kad te ljudi nazovu i poistovjete se s člankom koji si napisao ili te pohvale. To je najveća nagrada novinaru, kad te čitatelj prepozna.

Idu li i novinari u mirovinu ili si «jednom novinar, uvijek novinar»?

To je možda najzanimljiviji posao među svim profesijama jer se stalno krećeš među različitim ljudima. Kada jedanput okusiš taj život na neki način postaješ «ovisan» o tome. Teško se odvojiti od svega toga, no novinari također idu u mirovinu kao i svi drugi ljudi.

Imaju li novine budućnost pred internetom?

Pa za novinare je to manje važno jer većina novinara danas piše i za novine

Glava priče (lead), kartica teksta, tvrda i meka vijest, podnaslov, nadnaslov, međunaslov... Samo su neki od pojmova iz „novinarskog svijeta“ s kojima smo se, mi mladi draškovečki novinari, po prvi puta susreli. Da popunimo upitnike u svome neznanju, uputili smo se do svojih starijih, iskusnih kolega, novinara, iz lokalnog informativnog tjednika pod imenom „Međimurske novine“. U rujnu, ove godine, proslavili su svoju 15. obljetnicu izlaženja prvog broja i isto toliko godina uspješnog rada. Čestitamo, pozitivno zavidimo i priželjkujemo si isto toliko godina uspješnog izlaženja našeg „Draška“! Kroz novinarski svijet vodili su nas glavni urednik lista Dejan Zrna i njegova zamjenica Božena Malekoci - Oletić. Prenosimo vam dijelic „učilačke atmosfere“ s tog susreta.

i za novinski portal. Novinaru uvijek posao ostaje isti, a to je – prijenos informacija.

Gdje se tiskaju novine?

Novine se tiskaju u tiskarama, a novinske kuće uvijek traže one tiskare koje su njima najjeftinije. Danas se novine naprave na računalu i onda se mailom pošalju u tiskaru gdje se tiskaju primjerci novina koji se zatim razvoze po dućanima i kioscima. Današnja tehnologija je napredovala te se novinska tiraža od 10 000 primjeraka, kolika je naša tiraža, otisne od 30 do 45 minuta, a pri tome mislimo na to da se samo fizički otisne.

Na ljestvici od 1 do 10, koliko je težak posao novinara?

Ima dana kad ga obožavaš, kad ti posao ide kao od ruke, no ima i teških dana. Ovisi o tome koliko ga tko voli.

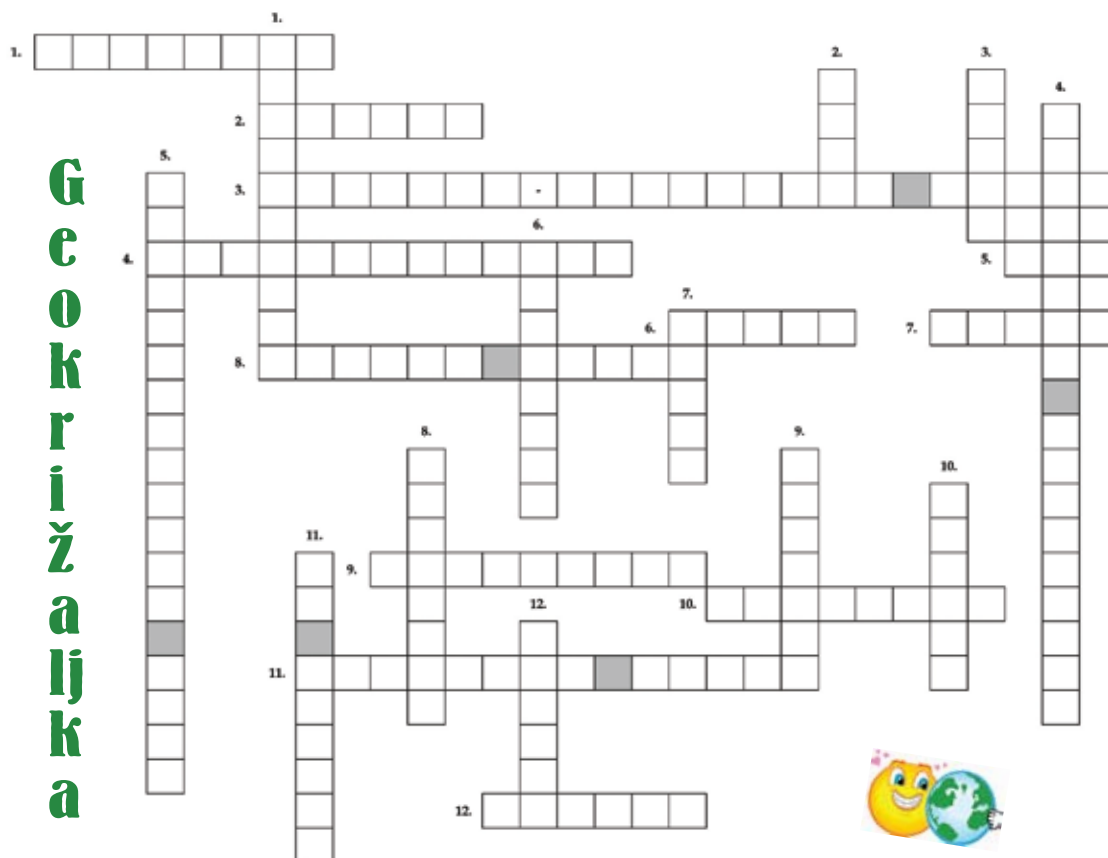
Što kada otisnete novine i kada su već gotove pronađete neku pogrešku?

Ljudi smo, greška se uvijek može negdje potkrasti. Svaki utorak novinari imaju obvezu pročitati svoj tekst nakon što je već tiskan u novinama i pregledati postoji li kakva pogreška.

Fotografije i zabilješka: Novinarska grupa

G e o k r i ž a l j k a

OKOMITO: 1.linija koja na Zemlji dijeli dan od noći, 2.najistočnije mjesto u Hrvatskoj, 3.mješanac crne i bijele rase, 4.granica tropskog (žarkog) i sjevernog umjerenog pojasa, 5.morski prostor Republike Hrvatske koji se prostire 12 nautičkih milja (22km) od najisturenijeg kopna, 6.veliki poluotok na jugoistoku Azije, 7.prostrane zimzelene šume u Skandinaviji i Rusiji, 8.planinsko područje na granici Francuske i Španjolske, 9.brdovita pokrajina na sjeveru Ujedinjenog Kraljevstva, 10.prvi planet od Sunca, 11.morski prolaz koji Veliku Britaniju odvaja od ostatka Europe, 12.međunarodna organizacija koji se bavi očuvanjem prirodne i kulturne baštine

VODORAVNO: 1.linije koje na topografskoj karti prikazuju reljef i pomažu kod određivanja nadmorske visine, 2.zemljin prirodni satelit, 3.naftom najbogatije područje svijeta, 4. 21.ožujak i 23.rujan, 5.grad na hrvatskoj obali kroz koji se pruža 45. paralela, 6.najveća visoravan na zemlji ("krov svijeta"), 7.najprometnija rijeka u Europi, 8.poznato turističko područje na jugu Francuske, 9.grad u Izraelu (sveti grad triju vjera), 10.međunarodni prometni pravac koji povezuje Ljubljano, Zagreb i Beograd, 11.morski prolaz na kojem se nalazi grad Istanbul

**Križaljku osmislio
prof. geografije
Alen Mudri**

MATURALAC, 22. 6. – 25. 6. 2010.

Četiri dana lude zabave, razgledavanja, sunca, ljeta, plesa, plivanja i minimum spa-
vanja. Čak su i naše učiteljice bile opuštenije i uživale su s nama! Nismo iznevjerili
njihovo povjerenje pa maturalac dobiva pet zvjezdica s naše, a vjerujemo i s njihove
strane! Krenimo redom...

Naši dečki su se konačno umorili! Nogometaši koji znaju odigrati cijelu utakmicu, ostali su bez daha nakon šetnje po splitskoj rivi.

Timotej i Kristian isprobali su vodenu avanturu okretanja u zatvorenoj lopti. Cure su ostale paf!

Mateja bira "žrtve". Ne brinite, ne pljačka ih. Samo ih prska vodom ili kako ona to kaže: „Osvježava“.

Uspomene iz Trogira i otoka Čiova: divne starine, lijepa urednost grada, hrpa pronađenih naočala za ronjenje, more turista i četiri morske sirene!

Nismo se štedjeli na ukrasnim detaljima... Ipak oni zaokružuju cijeli naš modni stil. Patricija je točno znala što hoće (vidi se po njenom stavu). Odgovara li boja ogrlice boji ruža na usnama? I to je, vjerujte, važno.

osmili OSMAŠI

Toliko od nas! Veliki pozdrav od malih morskih ribica i ribeki! Bilo je nezaboravno!